

อาร์มภบท

เริ่มต้นบทบาทแรก

สิบปีก่อน

‘ความประทับใจแรกสำคัญที่สุด’ ปิยวรรู้จักประโยคนี้ดี แต่ ก็ยิ่งพลาดแล้วพลาดอีก เธอหวังจะรับบทนางเอกในละคร จึงทุ่มเท ศึกษามบทบาทจากนิยายที่ดัดแปลงมาเป็นละครเรื่องนี้ เพราะผู้จัดการ ไม่ชวนชวหาเส้นทางลัดเอาบทมาให้เธอล่วงหน้า ผลก็คือวันแคสติ้ง เธอไม่ได้อ่านบทหลักบรรทัด และถูกคัดทิ้งเพราะมาไม่ตรงเวลานัดหมาย หน้าซึ้งยังปรากฏตัวต่อหน้าผู้จัดละครและผู้กำกับในสภาพหัวฟูเหงเหงิง จนห่างไกลจากบทนางเอกลูกคุณหนูรวยพันล้านเปี่ยมรัศมีนางฟ้า ไม่แปดเดือนฝุ่นธุลีบนโลก ที่แยกว่าฝุ่นผงบนตัวก็คือเสื้อผ้า ก่อนมา ที่นี่เธอรับงานเป็นเอ็มซี หรือพิธีกรดำเนินงาน ซึ่งแสดงสินค้าเกี่ยวกับ ผู้ชายเป็นหลัก ชูดแซกเข้ารูปจึงไม่รู้จะเข้ารูปอย่างไรอีก แถมยังว่าหน้า เว้าหลังลึกลับเสียจนเธอไม่กล้าเคลื่อนไหวเร็วๆ

ก็ใครใช้ให้เธอก้าวเข้าสู่วงการแบบไร้เส้นสาย หน้าซึ้งไร้ทรัพย์สิน เมื่อผู้จัดการโทร.มาบอกในนาทีสุดท้ายว่าไม่ปรี๊ดเธอจากอีกด้านของ เมือง ปิยวรรจึงต้องรีบฝ่าการจราจรมาเอง เพื่อป้องกันไม่ให้พลาดเวลา นัดหมายตอนห้าโมงเย็น เธอยังเสี่ยงชีวิตขึ้นมอเตอร์ไซค์รับจ้าง หวังว่า ไปถึงที่นั่นค่อยเซ็ดคราบเขม่าควันดำ หวีผมแต่งหน้าใหม่ก็ยังทัน ผลก็คือทั้งที่มาก่อนเวลานัดกลับได้รับคำตอบว่าเธอสายแบบไม่น่า ให้อภัย

“ที่บอกแล้วใช่ไหมว่าให้มาเร็วหน่อย เขาแคสดีกันตอนบ่ายสอง เธอมาสายสี่โมง นึกว่าตัวเองเป็นซูเปอร์สตาร์เงินล้านเธอ”

ไม่รอให้บิวยวรอैयाปาก ผู้จัดการส่วนตัวก็ซึ่งใส่เป็นชุด หญิงสาว อึ้งตะลึงอ้าปากค้าง สบโอกาสให้นักแสดงดาวรุ่งร่วมค่ายช่วยพูด หรือ ในที่นี้คือฝั่งเธอให้จมดินตายสนิท

“อย่าไปดูถูกปลาเลยคะ ลูกปลาเขาอาจจะติดธุระก็ได้นี่คะ” แต่แววดาสงสัยบอกทุกคนว่าไม่เห็นจะมีธุระใดสำคัญไปกว่าการมา แคลสต์หน้ากล้องละครหลังข่าวที่การันตีจากบทประพันธ์ได้ว่าต้องมี เรตติ้งถล่มทลาย

สองคนช่วยกันพูดเสียจนบิวยวหมดโอกาสแทรก แบบนี้ต่อให้ เธอมีร้อยปากก็แย้งไม่ได้หรือกว่าผู้จัดการแจ้งเวลานัดหมายเธอเป็นตอน ทำโม่งเย็น หลอกให้เธอมาสายเพื่อมอบบทนางเอกละครให้แก่เพื่อน นักแสดงที่ใช้ผู้จัดการส่วนตัวร่วมกัน ทว่าภูมิหลังอีกฝ่ายเหนือกว่าเธอ ราวฟ้ากับเหว บริษัทโมเดลลิ่งมักจะใช้ผู้จัดการส่วนตัวหนึ่งคนต่อ นักแสดงหน้าใหม่หลายคน ดังนั้นชะตากรรมของพวกที่เพิ่งจะเข้าวงการ ก็ขึ้นอยู่กับความเมตตาของตัวแทน เห็นได้ชัดว่าบิวยวดวงไม่ดี แต่เริ่ม ก็หมดโอกาส

“ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร ดูหน้าน้องเขาลี จะร้องให้อยู่แล้ว” ผู้จัดการละคร ที่ได้ชื่อว่าชอบหลอกพนักนักแสดงออกมาไกลเกลี้ย ก่อนจะเสนอบทบาท ใหม่ให้แก่เธอ

“ผมว่าน้องเขาเหมาะกับบทจันทร์แจ่มนะ ในเมื่อน้องแพรวไม่สบาย พอดี ทำไมไม่ให้น้องเขาลองแคลสต์บทนั้นดูล่ะ”

ในฐานะคนที่อ่านนิยายเรื่องนี้มาหลายรอบ บิวยวรู้ว่าจันทร์แจ่ม คือใคร ผู้หญิงคนนี้เป็นนางร้ายที่เซล์ล์สมองน้อยที่สุดเท่าที่เธอเคย พบเจอมาเลย ข้อดีมีเพียงอกเป็นอก เอวเป็นเอว ใช้หน้าตาช่วยวน หลอกล่อผู้ชายเกือบทั้งเรื่อง แต่หลอกพระเอกที่แสนดีไม่สำเร็จ สุดท้ายก็ถูกลากไปข่มขืนแล้วฆ่า ซึ่งเป็นบทสรุปที่เหมาะสมกับนางร้ายโง่ๆ เป็นอย่างยิ่ง บทบาทในละครก็เล่นง่าย ออกมากร๊าดๆๆ เหมือนพวก

สมองตาย กับกระโดดใส่พระเอก ส่วนเหตุผลที่ผู้จัดละครเสนอบทนี้ให้เธอตัดสินใจได้จากสายตาโลมเลียที่มองเธอจากศีรษะจดปลายเท้าหยุดเป็นพักๆ ตรงอกกับสะโพก

พ่อที่ปียวไม่เคยเห็นหน้าเป็นชาวอเมริกัน ทรวดทรงองค์เอวของเธอจึงอธิบายได้สั้นๆ ว่าเนื้อนุ่มใช่ เธอพยายามแก้ไขโรคอ้วนง่ายด้วยการออกกำลังกายและรัดเอวจนคอด หน้าอกจึงยิ่งล้นทะลักล้ำหน้ายิ่งดีที่เธอมีส่วนอื่นพอจะดึงความสนใจไปได้บ้าง อย่างเช่นใบหน้าที่ผสมระหว่างยุโรปกับเอเชียอย่างลงตัว ตาโตสีน้ำตาลเข้ม ผมสีน้ำตาลไหม้ขนตาหนาเป็นแพ ผิวขาวเหมือนน้ำมัน กับปากสีแดงสดโดยไม่ต้องพึ่งลิปสติก แคื่อยิ้มก็สวยหยาดเยิ้มเหมือนจะยั่วเย้าคน สรุปได้ว่าเธอเกิดมาด้วยภาพลักษณ์นางร้ายนมโตไร้สมองโดยไม่ต้องพยายาม

ปัญหาก็คือ นาที่นี้ปียวไม่ได้เกลียดหน้าตาของตน แต่เกลียดบทบาทที่จะได้รับ

ปียวเคยได้ยินมาว่าบทบาทแรกมักจะกำหนดบทบาทตลอดชีวิตของนักแสดง แม้จะเคยเห็นพระรองได้ขึ้นแท่นเป็นพระเอก แต่น้อยมากที่นางร้ายจะก้าวขึ้นเป็นนางเอก

ช่วงเวลาไม่กี่วันที่ สมองของปียวคิดหาคำพูดเหมาะๆ ทั้งหลาย อย่างเช่น เธอคิดว่าตนไม่เหมาะสมกับบทนี้ ไปจนถึงเธอไม่อาจรับเล่นละครเรื่องนี้ได้ แต่คำปฏิเสธทุกคำล้วนไม่เหมาะสมต่อบัญชีธนาคารที่ร่อยหรอลงทุกวันของเธอ ไม่แค่พลาดละครเรื่องนี้ เธออาจจะพลาดทุกบทในอนาคตก็เป็นได้

“ขอโทษที่มาสายนะครับ” อยู่ๆ ก็มีพระเอกขี่ม้าขาวเข้ามาแทรกโดยไม่เจตนา ปียวหันไปมองแล้วก็เชื่อว่าพระเอกนักธุรกิจมีอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริงทันที

ตัวสูง ขาวว ใสชุดสูทแล้วเหมือนเดินออกมาจากหน้าปกนิตยสารประโยชน์บรรยายคุณลักษณะของพระเอกนิยาย ไม่ว่าจะป็นผมรองทรง

สีดำสนิทเหมือนหมึก ใบหน้าหล่อเหลา ดวงตาแพรวพราว คิ้วเข้ม รูปคั่นศร จมูกโตงเป็นสัน ริมฝีปากหยักคมยกยิ้มที่ใจละลาย ทุกคำสร้างมาเพื่อชายคนนั้นเท่านั้น ไม่นับออร่าที่บอกว่าเขาคือสุดยอดคุณชาย ร่ำรวยคาบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิด ความสง่างามของสุทนต์ธุรกิจ เจิดจรัสขยับแน่นให้เขาตั้งดูตาสายตาของสิ่งมีชีวิตเพศหญิงอายุสองเดือน ถึงร้อยยี่สิบปีได้โดยไม่ต้องพยายาม

“คุณกอล์ฟมาพอดีเลยครับ นี่พริบพรานนางเอกคนใหม่ของเรา” ผู้จัดการผอมมือไปทางนักแสดงหน้าใหม่ที่ย่อไหล่สวยสมกับบทบาทที่ได้รับ ยกเว้นประกายให้ทำในดวงตาที่ทำให้กะเนนนางเอกติดลบ

“สวัสดีครับ” น้ำเสียงลากยาวของเขาเป็นเอกลักษณ์ที่ฟังแล้วอยากฟังซ้ำ โดยเฉพาะดวงตาที่กวาดมองแบบไม่เจาะจง แต่ทำให้เธอรู้สึกเหมือนเขาให้ความสนใจเพียงเธอคนเดียว

กอล์ฟ สกกลกร ไม่ใช่ชื่อแปลกใหม่เกินความสามารถในการรู้จัก คนในวงการของปิยวรรณ แม้เขาจะไม่ใช้คนในวงการก็ตาม แต่เขาเป็นผู้บริหาร SLD Foods หนึ่งในชื่อบริษัทมหาชนที่เธอจำแม่นเพราะเป็นผู้สนับสนุนหลักให้แก่ละครเรื่องนี้ เนื่องจากบทบาทนางเอกในเรื่องคือ คุณหนูผู้นำธุรกิจอาหารกระป๋องไปสู่ระดับโลก โดยใช้ความสามารถทางการเข้าครัวเอาชนะคู่แข่งชั้นทำอาหารระดับนานาชาติ

ถึงปิยวรรณจะไม่เข้าใจว่านักธุรกิจหญิงเก่งกาจระดับแถวหน้า คุณหนูนุ่มน้อมอ่อนหวาน และแม่ครัวหัวป่าผู้เชี่ยวชาญการดัดแปลงอาหาร มารวมตัวอยู่ในคนคนเดียวได้อย่างไร แต่เพราะด้วยความสามารถส่วนตัวนอกเหนือจากงานแสดงของเธอคือการทำอาหาร จึงมั่นใจว่าเธอสามารถคว้าบทนี้ได้เก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ถ้าได้เข้าร่วมแคสต์ติ้ง เนื่องจากในนิยาย นางเอกทำอาหารมดใจพระเอกเป็นหลัก น่าเสียดายเธอตกม้าตายอนาคตตั้งแต่จุดสตาร์ต

“แล้วนี่ก็ห้อง...” ผู้จัดการละครลั่นเลที่ก็จะแนะนำปิยวรรณ เพราะเขา

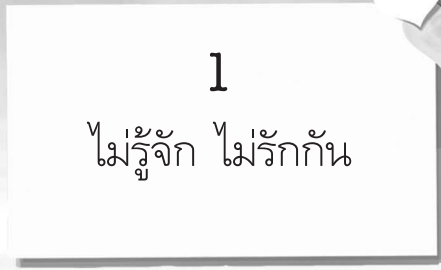

ยังไม่ได้รับคำตอบตกลง ที่สำคัญเขามัวแต่มองหน้าอคับดีใจลืม
มองหน้า หน้าซำลีมเจียดเวลามาจำชื่อด้วย

“ลูกปลาอะ มารับบทจันทร์แจ่ม” ปิยวรรณะนำตัวเองเสียงใส
พร้อมส่งรอยยิ้มที่คัดมาแล้วว่าดีที่สุดมอบให้กับสกลกร และก็ได้อ
รอยยิ้มตอบกลับที่เธอแน่ใจว่าไม่ได้คิดไปเองว่าเขาสนใจเธอ

ช่างปะไรกับทฤษฎีที่ว่าเริ่มบทเป็นนางร้ายและจะเป็นนางร้าย
ตลอดไป อย่างน้อยเวลานี้ปิยวรรก็ได้ทำความรู้จักกับสกลกร ผู้ชาย
ที่เธอหวังว่าจะเป็นพระเอกในชีวิตจริง

ห้าปีต่อมา

ทฤษฎีที่ว่ารับบทบาทไหนก็จะติดอยู่กับบทบาทนั้นยังคงเชื่อถือได้ ละครเรื่องแรกปิยวรสามารถทำให้ชื่อของคุณจันทร์แจ่ม ขาววิ้นวัดบิรมเบียดชื่อของคุณหนูประดุดาวผู้ขวไสตกขอบหน้าจ่อไปแบบไม่เห็นฝุ่น ดังนั้นตลอดหลายปีที่โลดแล่นในวงการบันเทิง ต่อให้นางเอกเกิดและดับไปกี่คน เธอก็ยังรับบทบาทนางร้ายหน้าสวยชนิดสลัดไม่หลุด แต่ภายใต้ไซร้ยังมีไซคอดี เพราะแม้จะไม่ได้เป็นนางเอกในละคร เธอก็ยังได้เป็นนางเอกในชีวิตจริง โดยมีสกลกรเป็นพระเอก

วันนี้ก็เป็นเหมือนอีกหลายๆ วันที่ปิยวรขับรถออกจากกองถ่ายละครแล้วแวะเข้าซูเปอร์มาร์เก็ตชั้นนำหาซื้ออาหารสดเพื่อเข้าครัวปรุงมื้อเย็นให้แก่สกลกร ถึงวันนี้จะมีเรื่องชวนให้ไม่สบายใจระหว่างวัน เธอก็เก็บเอาไว้ในใจ ทั้งยังปฏิเสธคำแนะนำของผู้จัดการส่วนตัวที่บอกให้เธอเล่าเรื่องนี้ให้คนรักฟัง

“เรื่องไม่เป็นเรื่องน่าพิทหาย พุดไปก็ทำคุณกอล์ฟไม่สบายใจไปเปล่าๆ ลูกปลาเจอพวกหน้าหม้อมาเยอะ แต่เราไม่สนใจคำชวนของเขา เขาก็ไม่มาเสียเวลากับเราหรอกค่ะ” ปิยวรมั่นใจในความคิดของตน

นับจากวันที่ปิยวรสลัดผู้จัดการคนเก่าที่ชอบแทงข้างหลังทิ้ง เธอก็ได้พิรุณ ผู้จัดการส่วนตัวคนใหม่ ซึ่งช่วยดูแลทั้งเรื่องงานและเรื่องส่วนตัวอย่างเอาใจใส่ แต่วันนี้ดาราสาวกลับไม่ยอมเชื่อผู้จัดการที่ดูแลเธอมาเป็นอย่างดีตลอดห้าปี เพราะไม่ยอมสร้างความไม่สบายใจให้แก่สกลกร แม้อีกฝ่ายจะพยายามหวานล่อให้เธอบอกคนรักเรื่องที่

มีผู้สนับสนุนละครคิดจะใช้อำนาจเงินซื้อเธอไปค้างคืนเพราะความหวังดีก็ตาม

“แค่นี้ก่อนนะคะพี่ทนาย ลูกปลากลับถึงบ้านแล้ว”

เธอตัดบทแล้วกล่าวลา โดยที่อีกฝ่ายไม่โต้แย้ง เพราะรู้ว่า ‘บ้าน’ ในที่นี้ของปิยวรคือบ้านของสกลกร และเธอไม่อยากปรากฏตัวต่อคนในบ้านของเขาด้วยภาพลักษณ์อะไรก็ตามที่ไม่ใช่สมบุรณ์แบบเนื่องจากทุกการกระทำของเธอพร้อมจะตกสู่คำตำหนิของบรรดาคนแก่คนแก่ของเขา

ระหว่างรับแสดงละครเรื่องแรก ปิยวรก็รู้สึกเหมือนฝันไป ไม่เพียงจะได้รับโอกาสเซ็นสัญญาเป็นแบรนด์แอมบาสเดอร์ให้ผลิตภัณฑ์ในเครือ SLD Foods เป็นระยะเวลาห้าปีด้วยยอดเงินเทียบชั้นกับนางเอกแถวหน้าที่มีค่าจ้างแปดหลัก เธอยังมีชายหนุ่มสุดแสนเพอร์เฟกต์อย่างสกลกรให้ความสนใจ มันช่างเหมือนความฝัน ยกเว้นว่าทั้งสองไม่อาจแสดงความรักออกนอกหน้าได้ เพราะเขาเกรงว่าจะกระทบกับชื่อเสียงของเธอ

ถึงภายนอกปิยวรจะเหมือนนางร้ายดาวยั่ว แต่เนื้อในเธอเป็นสาวน้อยที่เรียนจบเอกดนตรีไทยที่แทบไม่คบหากับเพื่อนต่างเพศเลยด้วยซ้ำ ทว่าเพราะความเอาใจใส่ของเขา รวมถึงภาพลักษณ์แข็งแกร่งที่ยอมออกหน้าจัดการผู้จัดละครที่หวังจะหาเศษหาเลยกับเธอ หลังจากคบหากันได้หนึ่งปี ปิยวรจึงยอมมอบสิ่งที่หวงแหนที่สุดในชีวิตของผู้หญิงให้สกลกรไปด้วยความเต็มใจ เขาประหลาดใจแต่ก็รับไว้ด้วยความยินดี

เพื่อไม่ให้สกลกรถูกดูหมิ่นลับหลังว่าคงผู้หญิงที่มาจากคนละครดับสังคม ปิยวรจึงยอมเจียดเวลาเข้ารับการอบรมไว้สาระต่างๆ หวังให้ตัวเองมีความรู้ความสามารถ รู้จักวางตัวเหมือนคุณหนูที่เกิดมาในสังคมไฮโซ รวมถึงชั้นเรียนธุรกิจหลักสูตรนานาชาติเพื่อให้สามารถ

คุยกับเขารู้เรื่อง

ความพยายามของเธอไม่สูญเปล่า เธอเอาความจริงใจไปแลกสามปีต่อมาเขาจึงพาเธอเข้ามาอยู่ในบ้าน แม้จะไม่พาไปแนะนำกับญาติสนิทเธอก็เข้าใจ เพราะดูจากปฏิกิริยาของคนใกล้ชิด เธอยังพยายามไม่มากพอ เพราะกระทั่งคนรับใช้ที่ทำงานให้เขายังไม่ยอมรับว่าเธอเป็นนายหญิงที่บ้าน

กลัวอย่างไหนเจออย่างนั้น ปิยวรรจอตลอดตรงเทอร์เรซคฤหาสน์ เพราะคิดจะชนบรรดาของสดเข้าบ้านก่อน ก็พบใบหน้าบึ้งตึงของหญิงวัยกลางคนในชุดรับใช้ที่มีป้ายล่องหนแปะหน้าผากบอกว่า ‘ไม่ยินดีต้อนรับ’

“สวัสดิ์ค่ะป้าแหม่ม” ถึงอีกฝ่ายจะเป็นคนรับใช้ ที่สำคัญไม่เคยเป็นมิตรกับเธอ ปิยวรรจียังคงมอบความสุภาพให้อย่างสม่ำเสมอ เพราะแหม่มซ้อยเคยเป็นกึ่งแม่แทนของสกุลกร

นอกจากไม่รับคำทักทายแหม่มซ้อยยังเบะปากใส่แล้วส่งสายตาให้บรรดาลูกสมุนที่เข้าตำรานายว่าชี้ข้าพลอย หรือในที่นี้คือทำตัวเป็นอริกับปิยวรรตามหัวหน้า ให้ตรงเข้ามาถึงบรรดาถุงใส่ของสดออกจากมือของเธอ ด้วยกิริยาห่างไกลจากคำว่านอบน้อม แต่ใกล้เคียงกับคำว่ากระวีกระวาด เกือบจะหยาบคาย

“เอ่อ...ไม่เป็นไร ฉันเอาเข้าไปในครัวเองก็ได้”

ปิยวรรมุ่งไปหมด เพราะตลอดมาถ้าไม่อยู่ต่อหน้าสกุลกรก็ไม่มีคนรับใช้คนไหนยินดีให้ความช่วยเหลือเธอ กระทั่งเสื้อผ้าเธอยังต้องส่งไปซักรีดนอกบ้าน ทำอาหารเสร็จก็ต้องล้างหม้อล้างจานเอง มีก็แค่ตอนกินเสร็จที่คนรับใช้มาเก็บกวาดไม่ต้องให้เธอเข้าไปล้างจานชามในครัว

“เดี๋ยว! ทำไม่ไปใส่ในรถคันนั้น”

รถคันที่ว่าเป็นรถกระบะมือสองขับเคลื่อนสองล้อสัญชาติญี่ปุ่น

ที่ปียวรซื้อมาด้วยเงินของตนเอง เธอขับด้วยความภูมิใจอยู่เกือบปี จนสกลกรเสนอकिั้งบังคับให้เธอเปลี่ยนมาขับรถสปอร์ตสัญชาติยุโรปของเขา ปียวรเพิ่งจะสังเกตเห็นว่ามีคนเอามันมาจอดรอเอาไว้โดยหันหน้าไปทางประตูรั้วบ้าน หน้าซ้ำในรถยังมีกระเป๋าดูเดินทางหลายใบที่เธอคาดว่าน่าจะบรรจุข้าวของของเธอ ดูจากกระเป๋าสีสันที่หาเสียงแหลมฟุ้งเธอแต่ไกล

“ซูซี่!” ปียวรถลาไปหาพุดเดิลทอยสุดที่รัก ของขวัญวันคล้ายวันเกิดที่สกลกรมอบให้เธอเมื่อสองปีก่อน คนรับใช้ที่โยนของสดไปบนเบาะหลังเธอรีบร้อยจิ้งจืดโอกาสจับเธอยัดใส่ประตูคนขับ

“ของของคุณอยู่บนรถหมดแล้วนะคะ ไปคอนโดฯ ที่คุณกอล์ฟซื้อให้ได้เลยคะ”

คนรับใช้บอกเร็ว โดยไม่รู้เลยว่าคอนโดมิเนียมที่แอบปรามาสว่าปียวรได้รับจากสกลกร แท้จริงมาจากน้ำพักน้ำแรงของนักแสดงสาวเอง ตลอดมานอกจากค่าจ้างที่ได้รับจากบริษัทเขา ก็รถสปอร์ตที่เธอถือว่ายืมใช้ เธอไม่เคยได้และไม่เคยคิดจะรับอะไรจากคนรักเลย

“นี่มันอะไรกัน” ปียวรทั้งงงทั้งโกรธ แต่ถึงจะเป็นนางร้ายมาหลายปี ตัวจริงของเธอก็ยังไม่สู้คนเหมือนในจอ แค้โดนตวาดใส่ก็ชะงัก

“หุบปาก!” แซ่มซ้อยเดินมาประจันหน้าไม่ให้ปียวรออกมาจากรถตามด้วยบอกระโยคที่เหลือเชื่อที่สุดเท่าที่เธอเคยได้ยิน

“คุณกอล์ฟสั่งให้ไล่คุณออกไปจากที่นี่ ถ้าไม่ไปเร็วๆ ให้แจ้งตำรวจข้อหาบุกรุก”

คนรักของเธอให้คนรับใช้ไล่เธอออกจากบ้านของเธอ ถ้าอยู่ๆ ฟ้าผ่าลงมาใส่หน้า ปียวรยังไม่แปลกใจเท่านี้เลย ในสมองพุดเพียงคำว่า เป็นไปไม่ได้ แต่ในฐานะนักแสดงที่มีแฟนคลับติดตามในโซเชียลเน็ตเวิร์ก เธอไม่สะดวกจะพิสูจน์ว่าแซ่มซ้อยจะเรียกตำรวจมาจับเธอหรือเปล่า ต่อให้ลับสนงุนงเธอก็ยังคงต้องขับรถออกไปจากบ้าน

ของสกลกร

แต่ปิยวรรณไม่ไปไหนไกลเพราะหวังจะดักรอขอคำตอบจากสกลกร
ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับความสัมพันธ์ของทั้งคู่ แม่เธอจะกลัวคำตอบก็ตาม

มันเกิดอะไรขึ้น พวกคนรับใช้เข้าใจอะไรผิด หรือแหม่มช่วย
เอาความกล้าจากไหนมาแอบอ้างคำสั่งของเจ้านาย สารพัดข้อสงสัย
ผุดขึ้นมาในสมองของปิยวรรณระหว่างนั่งรอสกลกรอยู่ในรถที่จอดห่างจาก
บ้านของเขาไม่ไกล เนื่องจากพนักงานรักษาความปลอดภัยของเขาเชื่อว่า
จะแจ้งตำรวจถ้าเธอจอดรถกีดขวางทาง

ห้องฟ้ามืดลงเรื่อยๆ ชูชู่ที่หึ่งเห่าทั้งคราวจนเหนื่อยหลับไปใน
อ้อมแขนของปิยวรรณ การกอดร่างอุ่นๆ นุ่มๆ ของมันช่วยให้เธอไม่สติหลุด
ทั้งที่นั่นรอเป็นชั่วโมงพร้อมเสียงแจ๊สเตือนว่าไม่อาจติดต่อกับสายได้
จากโทรศัพท์มือถือ ตั้งแต่วินาทีแรก เธอไม่เคยโทรหาสกลกรไม่ได้
เสียงจากระบบอัตโนมัติจึงเหมือนนางร้ายสำหรับเธอ

แต่ไม่ว่าอย่างไร ปิยวรรณไม่เคยคิดว่าสกลกรจะขอเลิกกับเธอ
ข้อสงสัยจึงวนกลับไปยังข้อที่ว่าทั้งหมดเป็นเรื่องเข้าใจผิด เมื่อเห็น
รถของเขาเลี้ยวเข้ามาในซอย เธอจึงรีบวางชูชู่ลงบนเบาะรถแล้วถลันไป
ขวางหน้ารถโดยไม่กลัวถูกชน ก่อนจะเปลี่ยนไปเกาะขอบหน้าต่าง
ประตูหลังตอนที่กระจกเลื่อนลงมาเผยให้เห็นใบหน้าคนที่เธอรอคอย

“คุณกอล์ฟค่ะ...” ปิยวรรณมีหลายคำอยากพูด แต่ถูกมือหนึ่งของ
สกลกรยกขึ้นห้าม

“เราเลิกกันเถอะ คุณไม่เหมาะกับผม”

สองประโยคที่ไม่ยืดยาวดึงเอาเรี่ยวแรงจากปิยวรรณไปจนหมด
มือของเธอตกลงจากขอบหน้าต่างรถ ก่อนจะเผลอถอยหลังตอนสกลกร
ทำท่าจะเปิดประตู แล้วพบว่าเขาแค่แสร้งทำเพื่อให้เธอถอยห่างออกไป
จากตัวรถ เปิดโอกาสให้คนขับรถพุ่งจากไป ทั้งเธอเอาไว้เบื้องหลัง

“คุณกอล์ฟ! เดี่ยวก่อน!”

บิวยรทั้งศักดิ์ศรีเอาไว้ตรงนั้นระหว่างวิ่งตามหลังรถยนต์ไปอย่าง
ทุลักทุเล แต่โดนพนักงานรักษาความปลอดภัยจับตัวเอาไว้ไม่ให้วิ่งตาม
เข้าไป ตามด้วยบอกเกมซูไมให้เธอตั้งต้นเข้าไปทางประตูเล็กหลังจาก
ประตูรั้วบ้านสูงสองเมตรปิดใส่หน้าเธอ บดขยี้ความหวังลมๆ แล้งๆ
ให้สลายไปกับอากาศ

หญิงสาวเดินงุนงงกลับมาที่รถของตัวเอง อุ้มชูชีที่ท่าเสียงแหลม
กลับเข้าไปในกรง จากนั้นก็ขับไปเรื่อยๆ อย่างไม่รู้จุดหมาย ในสมอง
เต็มไปด้วยคำถามที่ขึ้นต้นว่า ‘ทำไม’

“ช่วยรับเงินค่าเสียเวลา แล้วทำให้มันจบๆ ไปเถอะครับ”

ถ้อยคำแสดงความหวังดีของนายอาวุธประจำตัวสกลกรดั่งซ้ำๆ
อยู่ในหูของบิวยร

‘จบเธอ’ ‘ทำไมจบ’ ‘ทำไมเขาถึงให้ทนายโทร.หาเธอ’ ‘ทำไม
เขาไม่โทร.มาเอง’ ‘ทำไมติดต่อไม่ได้’ ‘ทำไมบอกว่าเลิกกัน’ ‘ทำไมเขา
ไม่รักเธอแล้ว’

ไม่รู้ว่าจะช่วยอะไรได้ใจ หรือเจตนาถล่นเกล้งเธอกันแน่ ภูญแจ
กับศิย์การ์ดสำหรับเข้าคอนโดมิเนียมจึงไม่ได้รวมอยู่กับข้าวของที่มัด
เข้ามาในรถของบิวยร เธอเดาว่าเป็นอย่างหลัง เพราะกระทั่งอาหารเม็ด
ของชูชียังไม่มิดิดมาเลยสักห่อ ทั้งที่มันวางสำรองอยู่ที่ใกล้ๆ กับกรงสุนัข
ทว่าบิวยรก็ไม่อาจย้อนกลับไปขออาหารหมา ที่สำคัญคือเธอไม่อาจ
ขอพักในบ้านที่เพิ่งไล่เธอออกมา ได้แต่เซซังหาที่พักชั่วคราวไปก่อนจะ
หาทางแก้ปัญหาได้ ยิงดีที่โรงแรมหลายแห่งเปิดให้เข้าพักพร้อมสัตว์เลี้ยง

เวลาหนึ่งคืนกับการอยู่ตามลำพังและชูชีที่ไม่เข้าใจเลยว่าทำไม
มันกับเจ้านายถึงต้องออกจากบ้านมาอยู่ในโรงแรม ไม่ช่วยให้บิวยรตอบ
คำถามข้อไหนของตนเองได้เลย มีแต่จะเพิ่มคำถามมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะ

เมื่อสกลกรให้หนายติดต่อมาเจรจาจ่ายค่าเสียเวลาสืบสำเนาทำให้เธอ แลกกับการไม่ติดต่อหาเขาเป็นการส่วนตัวอีก แม้ชายวัยกลางคน เปี่ยมความรู้จะใช้คำพูดสวยหรูแบบทนาย แต่มันก็มีความหมายว่า เขาห้ามไม่ให้เธอรบกวน

เรารักกันขนาดนี้ อยู่ๆ จะเลิกกันได้ยังไง ปิยวรรณไม่เข้าใจและไม่พยายามทำความเข้าใจด้วย เธออยู่กับสกลกรมาห้าปี แม้ระยะหลังจะห่างเหินกันบ้างเพราะงานของเขา ถึงขั้นแยกห้องนอนกันเพราะเขา ไม่อยากให้การตื่นตอนเช้ารบกวนเธอ และเธอก็ไม่อยากให้การกลับตึกกวนใจเขา แต่มันไม่ควรเป็นสาเหตุให้เขาทำทุกวิถีทางเพื่อไล่เธอออกไปจากชีวิตเช่นนี้

เพราะเขาบอกว่าไม่อยากให้เธอเสียชื่อ จึงไม่ให้เปิดเผยความสัมพันธ์ของทั้งคู่

เพราะเขาไม่อยากรบกวนเวลานอนเธอ จึงให้แยกห้องนอนกัน

เพราะเขา เธอจึงต้องออกมาอยู่โรงแรมด้วยความลับสน

หญิงสาวพยายามระงับความคิดในทางร้ายที่ประกาศีให้เธอ สะกิดใจกับร่องรอยทั้งหมดที่เธอสร้างทำเป็นมองไม่เห็น แล้วหาทางติดต่อกันรัก หลังจากพยายามติดต่อทุกช่องทางจนเกือบจะหมดหวัง ปิยวรรณก็โทร.เข้ามือถือของสกลกรสำเร็จ จึงรีบถามคำถามที่อยากรู้ที่สุด

“มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่คะ”

“ผมบอกแล้วว่าคุณไม่เหมาะกับผม ระหว่างเราไม่มีทางมีอนาคตร่วมกันได้ แยกกันไปทางไหนทางมันเสียตั้งแต่วันนี้ดีกว่า”

มันเป็นการตบหน้าซ้ำๆ ด้วยการย้ำว่าเธอไม่ดีพอสำหรับเขา ปิยวรรณวางสายแล้วรักษาศักดิ์ศรีที่พังพินาศแล้วของเธอเอาไว้ แต่เธอทำไม่ได้

“ลูกปลารักคุณนะคะ” เธอบอกเหมือนที่เคยนับสิบนับร้อยครั้ง ทว่าเขาไม่เคยตอบรับ เธอจึงใช้โอกาสสุดท้ายบอกเขากครั้งหนึ่ง

“พอเถอะ ผมไม่อยากฟัง คุณก็แค่...”

เขาไม่ยอมพูดต่อ เธอรอแล้วรออีก อยากจะถามแต่ก็ไม่กล้า เพราะการปฏิเสธคำว่ารักของเธอจากสกลกร ทำให้สมองของปิยวรร เต็มไปด้วยความหวาดกลัวว่ามีบางอย่างเลวร้ายซ่อนอยู่ แต่การไม่พูด ก็ไม่ช่วยอะไรเธอเช่นกัน เพราะเขาคงวางสายแล้วจบกันแค่นี้ เธอ จึงรวบรวมความกล้าเอ่ยปาก

“ลูกปลารักคุณ ลูกปลาจะไม่มีวันไปจากคุณ คุณกอล์ฟอย่า...”
ปิยวรรมีหลายประโยคจะอ้อนวอน แต่โดนสกลกรตัดบท

“พอเถอะ อย่าทำตัวแบบนี้” เสียงของเขาเต็มไปด้วยความรำคาญ ถึงสกลกรจะไม่เอ่ยเป็นคำพูด แต่ปิยวรรรู้ว่าเขาเตือนเธอให้เลิก ทำตัวน่าสมเพชเสียที ก่อนเธอจะหาคำพูดเอ่ยออกมาขี้อ้อเขาเอาไว้ เขาก็ตัดสายโดยไม่เอ่ยลา และทำบางอย่างเช่นการบล็อกเบอร์โทร. ซึ่งส่งผลให้เธอไม่สามารถติดต่อเขาได้อีก

ปิยวรรสงสัยมาตลอดว่าเธอกับสกลกรไม่รักกันแล้ว หรือเขา หมดรักเธอกันแน่ ตอนนี้เธอได้คำตอบชัดเจนว่าเขาไม่เคยรักเธอ เพราะหากมีเยื่อใยสักนิด เขาควรตอบหนึ่งคำถามของเธอว่า ‘ทำไม ถึงได้ใจร้ายอย่างนี้’

“ทำไมเธอยังไม่เซ็นเอกสารอีก” สกลกรไม่ชอบใช้คำถาม ที่ขึ้นต้นด้วยว่าทำไม หรือตอบคำถามด้วยคำเดียวกันนี้ เพราะมันเป็น คำถามเชิงความคิดเห็นส่วนตัว และเขาเกลียดอะไรก็ตามที่จับต้องไม่ได้

“ลองถามเธอดูแล้วกัน ว่าถ้าเงินสิบล้านไม่พอ เท่าไรถึงจะพอ แต่ถ้ามากไป ก็ไม่ต้องให้อะไรเธอเลย” สกลกรไม่เคยยอมเสียเปรียบ โดยเฉพาะกับคนที่ทรยศเขา การใจอ่อนมอบเงินก้อนสุดท้ายให้แก่ ปิยวรรคือสิ่งที่เขาต้องทำหนีตัวเองภายหลังแน่

หลังจบคำพูด สกลกรก็จมอยู่ในกลุ่มควันและเหล่าตามลำพัง

ในโรงแรม ซึ่งเขาใช้เวลาอยู่กับมันมาสามวันแล้ว ทั้งที่เขาเกลียดคนที่ต้องพึ่งพาสารเสพติดในการดำเนินชีวิตที่สุด ไม่ว่าเหล้าหรือบุหรี่ต่างก็เป็นสัญลักษณ์แสดงความอ่อนแอของมนุษย์ อาจจะมีข้อยกเว้นบ้างในการเข้าสังคมที่เขาจำเป็นต้องดื่ม แต่บุหรี่ไม่มีข้อแก้ตัวใดๆ ทั้งนั้น ทว่าหลังจากเดินเข้าไปในบ้านที่ไม่มีปิวร เขาก็อึดอัดจนต้องออกมาหาที่พักข้างนอก แล้วก็เริ่มเพาะนิสัยแยๆ ด้วยการเสพลสิ่งที่เขาเคยมองว่าทำลายร่างกาย

แจ๊สเตือนข้อความเมื่อถึงดั่งขึ้นท่ามกลางความเงียบ สกอลกรรีบหยิบมาตรวจดูเพราะคิดว่าเป็นข้อความจากปิวร ก่อนจะผิดหวังที่มันไม่ใช่ มันเป็นความย้อนแย้งที่เขาเ็นกอยากดำตัวเองว่ากำลังคิดอะไรอยู่ เขาบล็อกเบอร์มือถือของเธอ แต่อยากให้เธอส่งเหตุผลในการไม่รับเงินจากเขา

'เอาบุญแจกับศิย์การ์ดไปส่งให้ส่วนกลางแล้วครับ' เป็นข้อความจากเลขาฯ ของสกอลกร ซึ่งเขาอดไม่ไหวส่งข้อความกลับไปถาม

'เจอลูกปลาไหม'

'ไม่เจอครับ ส่วนกลางบอกว่าคุณลูกปลาไม่เข้ามาเลย คงเพราะไม่มีบุญแจ แต่ผมส่งข้อความไปแล้วว่าฝากบุญแจเอาไว้ที่ส่วนกลาง'

ความเคยชินที่เพาะมาหลายปีทำให้สกอลกรอยากถามว่าหลายวันมานี้ปิวรไปพักที่ไหน แต่นั่นไม่ใช่สิทธิ์ที่เขาต้องรู้ เพราะกระตังความรู้สึกผิด เขายังกดลงไปจนตัวเองยังมองแทบไม่เห็น เรื่องบุญแจกับศิย์การ์ด เขายังโทษเลขาฯ ที่ไม่เตือนว่ามีบุญแจกับศิย์การ์ดสำรองให้เร็วกว่านี้ เมื่อเขาให้แซมช่วยตรวจเช็คในบ้านว่าปิวรได้เอาบุญแจกับศิย์การ์ดของเธอไปหรือไม่ ทางนั้นก็อึ้งตอบกลับมาว่าลืมนี่ไว้ในสัมภาระที่ขนไปให้ปิวร เขาไม่ตำหนิแม่บ้านเก่าแก่สักคำ แต่ไล่ออกทันที

สกอลกรก็เป็นคนอย่างนี้ เขาไม่เชื่อเรื่องความผูกพัน และพร้อม

จะจัดการใครก็ตามที่มีแนวโน้มจะทำร้ายเขา เมื่อแซมซ้อยไม่ทำตามที่เขาสั่ง ก็ถือว่าทรยศเขา จะทำงานกับเขามากี่ปีก็เปล่าประโยชน์ ดังนั้น ปิยวรที่อยู่กับเขามาสามปีจึงไม่มีค่าให้เขารู้สึกอะไรเลย

เธอไม่มีค่าพอให้เขาคิดถึง สกกลรสรุปอย่างนั้นและตีแม่เหล้าสูบบุหรี่ยำทำร้ายตนเองต่อไป เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้ตัวเองสงสัยว่าทำไมถึงกลับไปอยู่บ้านของตน ซึ่งเป็นที่ที่ปิยวรเคยอยู่ไม่ได้

ไม่เคยมีการเซ็นเอกสารปึกใหญ่ภายใต้ความเงียบสงบเช่นนี้มาก่อน อย่างน้อยก็สำหรับทนายความอาวุโสที่เคยร่างสัญญาการแยกทางแบบลับๆ ให้คู่ควงของเจ้านายปิดปากด้วยเช็คเงินสดมาหลายครั้ง โดยเฉพาะครั้งนี้ที่เจอกับหญิงสาวที่อยู่กับเจ้านายได้เกินหนึ่งปี อันที่จริงสามปีเป็นเวลานานจนเขาเกือบลืมไปแล้วว่าต้องเจรจาอย่างไร และทำเช่นไรระหว่างกล่าวเตือนอ้อมๆ ให้ผู้หญิงที่ได้ชื่อว่าเป็น ‘ทางผ่าน’ อีกคนจากไปด้วยความสงบ

เพราะไม่ต้องพูดอะไรเลย ไม่ต้องรับมือกับการโวยวายพุ่มพวยขอพบเจอหน้าเจ้านายเป็นครั้งสุดท้าย ทนายวัยกลางคนจึงเริ่มอึดอัดรับมือไม่ถูก เขาแอบเหลือบมองกล้องวงจรปิด สลับจ้องมองหน้านักแสดงสาวที่สวมแว่นตาสีชาซึ่งปิดบังแวต่าไม่มิด ทว่าเธอไม่แสดงอะไรออกมาทางนั้นเลย

“นี่อะ” ปิยวรไม่บอกว่าจะไร เพราะเช็คยอดเงินหนึ่งล้านบาทบอกเองหมดแล้ว แต่นั่นยังทำให้ทนายมากความสามารถทำตัวไม่ถูกไปกันใหญ่

เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้รับเช็คเงินสดคืนจากคู่สัญญาของเจ้านาย เช็คสั่งจ่ายปิดปากตัดความสัมพันธ์ รวมกับเช็คอีกหนึ่งล้านบาทรวมแล้วจะเท่ากับเงินค่าฉีกสัญญาการเป็นแบรนดแอมบาสเดอร์ที่ปิยวรเซ็นต่อจากสัญญารักษาความลับ หลังจากจัดการเอกสารเรียบร้อย

เธอก็กล่าวลาอย่างสุภาพ ทำให้หนายความที่ทนอึดอัดใจมาหลายนาที หลุดปากถามโดยไม่คิด ผิดวิสัยของเขา

“คุณลูกปลาจะไปไหนต่อครับ”

“กลับไปพักค่ะ”

ปิยวรไม่ได้บอกว่าจะกลับไปพักที่ไหน และนานเพียงใด ตามความเข้าใจของหนาย เธอน่าจะกลับไปพักบ้านของเธอ ซึ่งเขาก็ไม่เคยรู้ว่ามันไม่ใช่ที่อยู่ตามบัตรประชาชน เพราะที่นั่นเป็นหอพักนักศึกษาที่ถูกรื้อทิ้งไปนานแล้ว ส่วนคอนโดมิเนียมเธอให้ส่วนกลางทำกุญแจใหม่ และประกาศขายไปแล้ว ก่อนจากกันปิยวรทิ้งท้ายว่าจะกลับไปพัก แต่ไม่เพียงไม่ไปยังที่ที่มีคนเคยรู้จัก เธอยังจากไปพร้อมคำถามที่ตามมาอีกหลายอย่าง

“อะไรนะ เธอฉีกสัญญาละครด้วยเหรอ” สกกรรไม่อยากจะเชื่อ ทั้งที่หนายความนำเอกสารมาแสดงให้ดูกับตา

ตอนปิยวรยอมรับเช็คเงินสดสิบล้านบาท สกกรรทั้งโล่งอก ทั้งโกรธเคืองที่พบว่าเธอเป็นอย่างที่เขาคิดไว้ ผู้หญิงหน้าเงินที่พร้อมจะไปหาคนใหม่หลังจากหมดหวังที่จะได้ตำแหน่งภรรยาออกหน้าออกตาจากเขา

แต่ที่เกินความคาดหมายก็คือ เธอติดต่อหนายที่เขามอบหมายให้เจรจาการเลิกทำให้ร่างสัญญายกเลิกการเป็นเบรนต์แอมบาสเตอร์ ซึ่งเหลืออีกเพียงไม่กี่เดือนจะหมดระยะเวลาการทำสัญญา ค่าฉีกสัญญาต้องชำระเงินทั้งหมด พร้อมกับค่าปรับอีกสิบเปอร์เซ็นต์ เป็นเงินรวมสิบเอ็ดล้านบาท โดยเธอไม่อาจเรียกเงินคืนจากค่าจ้างที่จ่ายให้ผู้จัดการส่วนตัวอีกสิบเปอร์เซ็นต์ด้วย และที่น่าตกใจยิ่งกว่านั้น เธอขอฉีกสัญญาละครที่บริษัทของเขาออกทุนเพื่อสนับสนุนยอดขายผลิตภัณฑ์ใหม่ กว่าหนายของเขาจะรู้ว่าข่าวจากผู้จัดละคร เธอก็ง่าย

ค่าเสียหายไปเรียบร้อยแล้ว

“เท่าที่ผมรู้ คุณถูกปลાયกเลิกงานภาพยนตร์เรื่องแรกของเธอ
ทั้งที่ถ่ายทำไปกว่าครึ่ง เธอต้องจ่ายค่าปรับก้อนใหญ่แล้วก็ตามสัญญา
ที่จะไปเดินสายโปรโมตภาพยนตร์รวมแล้วจะทำล้านเลยนะครับ”

ในฐานะอาจารย์ส่วนตัวที่เคยสอนคร่าวๆ เกี่ยวกับการบริหารธุรกิจ
รวมถึงการชั่งแวงกับคนในวงการมาตั้งแต่สมัยวัยรุ่น สกกรรู้มา
ตลอดว่าปียอร์มีเงินมากน้อยแค่ไหน การฉีกสัญญากับ SLD Foods
ก่อนครบกำหนดห้าปี นอกจากทำให้เธอต้องทำงานฟรีๆ ยังขาดทุนอีก
ไม่ต่ำกว่าสองล้านบาท

แม้ที่ผ่านมาแม้ปียอร์จะได้ชื่อ่านางร้ายร้อยล้าน แต่รายได้หลัก
ของเธอมาจากการรับเล่นละครโทรทัศน์ งานโชว์ตัวหรืองานถ่ายแบบ
วบบหิวถูกปฏิเสธไปหมด เพราะรูปลักษณ์ภายนอกเธอเป็นดาวยั่ว
หว่าภายในยังเป็นสาวไทยหัวโบราณสมกับตำแหน่งนักศึกษาเกียรตินิยม
ดนตรีไทยเดิม ส่วนงานอีเวนต์สารพัดเธอมักจะรับเป็นนางงาน เพื่อ
เอาเวลามาเรียนปริญญาตรีใบที่สองสาขาบริหารธุรกิจนานาชาติหลักสูตร
พิเศษที่ต้องจ่ายค่าหน่วยกิตแพงเป็นพิเศษ แล้วยังการอบรมสารพัด
ที่ไม่เอื้อประโยชน์ใดๆ ให้เธอเลย อย่างเช่นภาษาที่สอง สาม สี่ อังกฤษ
จีน ญี่ปุ่น ซึ่งเธอต้องจ้างอาจารย์มาสอนเป็นการส่วนตัวเพราะไม่อาจ
เรียนตามตารางของทางโรงเรียนร่วมกับนักเรียนคนอื่นได้ การอบรม
บุคลิกภาพ การอบรมมารยาท ฯลฯ ทั้งหมดผลาญเงินเธอปีละ
หลายแสน

ถ้าปียอร์ยังพอจะมีเงินเก็บจากการทำงานก็คงหมดกับการ
ยกเลิกงานถ่ายทำภาพยนตร์ที่ต้องเสียค่าปรับรวมแล้วห้าล้านบาท
และยังละครอีกเรื่องที่สกกรรู้คร่าวๆ ว่าเธอต้องจ่ายค่าผิดสัญญา
กว่าล้านบาท

ทำงานห้าปี ขาดทุนไม่ต่ำกว่าแปดล้านบาท เนื่องจากปียอร์

ไม่ใช่นางเอกซึ่งสามารถเรียกค่าตัวถ่ายละครได้ตอนละแสนบาท ต่อให้รับละครปีละสองสามเรื่อง รายได้ของเธอก็ไม่เกินปีละหนึ่งล้านหกแสนบาท รวมแล้วก็คือเปิดล้านบาท แต่เธอต้องหักค่าจ้างผู้จัดการส่วนตัวอีกสิบเปอร์เซ็นต์ รวมถึงค่าใช้จ่ายส่วนตัวตลอดหลายปีที่เธอไม่เคยขอจากเขา แม้กระทั่งค่าอาหารสดที่หอบมาทำกับข้าวเลิศรสให้เขากิน

เธอไม่มีทางจ่ายค่าปรับทั้งหมดได้แน่นอน

เธอเอามาจากไหน เพราะมีคำถามนี้ สกกลกรจึงยิ่งเชื่อว่าปียวรมีผู้ชายคนใหม่ การบอกเลิกเธอก่อนจึงไม่ใช่การกระทำที่ใจร้าย แต่เป็นความฉลาด

ถึงสกกลกรจะไม่ออกไปพบหน้าปียวร แต่วันที่เธอมาเซ็นเอกสารยกเลิกสัญญา เขาก็แอบมองเธอผ่านวงจรวัด พบว่านอกจากแว่นตาสีชากันแสง เธอไม่สวมแว่นตาดำหรือหน้ากากอนามัยปิดบังใบหน้า ที่อาจจะมึนงงรอยขมขี้จากการร้องไห้ด้วยซ้ำไป เขารู้ดีว่าเธอไม่ค่อยเล่นบทเจ้าน้ำตาก็เพราะใบหน้าลูกครึ่งของเธอจะขึ้นจ้ำแดงเสมอถ้าร้องไห้มากไป เขาไม่รู้ว่าควรดีใจหรือผิดหวัง ที่เวลาเพียงหนึ่งสัปดาห์ เธอก็ไม่แสดงปฏิกิริยาจะเป็นจะตายเพราะถูกบอกเลิกอีก

เธอต้องมีคนใหม่แน่ๆ

สกกลกรอพงข่าวปียวรเปิดตัวคู่ควง ซึ่งเขาแอบหัวเราะเยาะว่านี่เป็นคู่ควงคนแรกหลังจากช่วงการมานานปีของเธอ มันคงจะเป็นข่าวดังที่ทำให้เธอสามารถสร้างกระแสในวงการได้อีกมากมาย และเรียกคืนชื่อเสียงที่เสียหายจากการฉีกสัญญา รวมถึงชดเชยเงินรายได้ที่สูญเสียไปกลับมาพร้อมกำไร

จากหนึ่งสัปดาห์ เป็นหนึ่งเดือน เป็นหกเดือน รอจนสกกลกรเกือบจะลืม เวลาที่ผ่านมาห้าปี ละครที่ปียวรเคยเล่นกลับมาไร้รันฉายซ้ำก่อนจะจบไปพร้อมกับคำถามว่าทำไมนางร้ายชื่อดังมากความสามารถถึงไม่รับเล่นละครอีก

ราวกับเธอหายไปจากวงการบันเทิงพร้อมๆ กับหายไปจากโลกนี้
เหมือนเวลาห้าปีที่เขาเคยรู้จักเธอไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน และเธอไม่เคย
พูดว่ารักเขาจนไม่ยอมจากไปไหน

ห้าปีต่อมา

สิ่งที่วงการบันเทิงไม่เคยขาดแคลนก็คือดาราน้ำใหม่กับดาราน้ำเก่าที่กลายเป็นอดีตวันลืมนั่นเอง อย่างไรก็ตามหาหน้าไปเป็นปีบางคนแค่สามสี่เดือนยังกลับมาเป็นจุดเดิมแทบไม่ได้ จึงค่อนข้างน่าแปลกใจที่นางร้ายซึ่งหายหน้าไปจากวงการหลายปีถึงได้เซ็นสัญญาละครย้อนยุคเรื่องใหม่ทันทีที่หวนกลับเข้าวงการ

“เธอว่าลูกปลาใช้เส้นหรือเปล่า หรือว่าใช้เต้าไต” พนักงานทำความสะอาดแอบถามเจ้าหน้าที่ฝ่ายประชาสัมพันธ์และต้อนรับ แต่เสียงดังพอที่จะทำให้คนที่เพิ่งก้าวขาออกจากส่วนออฟฟิศค่ายละครได้ยิน

เดินออกจากมุมตึกได้ยินคนนินทาตัวเอง ใครว่าเรื่องบังเอิญประเภทนี้มีแต่ในละคร แต่ปียวรเคยชินแล้ว สมัยก่อน ซึ่งจริงๆ ก็ไม่ได้นานเท่าไร คนนินทาเธอได้ทุกอย่าง ตั้งแต่ไปทำหน้าที่ไหนเสริมหน้าอกก็ซีซี มีเสียเลี้ยงก็คน นอนกับผู้จัดการละครคนไหนบ้าง ได้กินผู้กำกับหรือยัง ฯลฯ ดังนั้นไม่ว่าเธอจะเดินออกประตู เลี้ยวมุมตึก หรืออยู่ในห้องน้ำ ต้องเคยได้ฟังคนนินทาตัวเธออยู่พอดี

ตอนนั้นเธอได้แต่เก็บความไม่พอใจเอาไว้ โทษตัวเองที่เกิดมามีหน้าตากับรูปร่างย้วยวนเกินไป ผูกมิตรกับใครก็ไม่คล่อง ความรู้ก็ไม่มี ทำได้แค่แสดงความสามารถทางการเล่นละครออกไป แต่ยิ่งเล่นดีจนคนอื่นก็ยิ่งมีคนเกลียด เรียกได้ว่าถ้าแม่ค้ากล้าเอาทุเรียนมาตบหน้านางร้าย เธอคงเป็นคนแรกที่โดน

ที่สำคัญคนพวกนี้ถ้าไม่ว่างจนเบื่อก็คือพวกที่ไม่ชอบหน้าเธอ ไม่เหมือนแฟนคลับที่ตามติดผลงานเธออย่างเหนียวแน่น แต่มีข่าวหวงกลับสู่วงการก็มอบกกำลังใจผ่านโซเชียลอย่างล้นหลาม

แต่ให้ออกปากสวนกลับพวกชอบนินทานะเธอ โจนวรวว ไม่ค่อยทำไปแล้วไม่ได้อะไร มีแต่จะเสียชื่อ ปิยวรไม่ทำเลื่องมองด้วยซ้ำ เพราะไม่ว่าจะยิ้มให้หรือทำหน้าที่ใส่สำหรับคนที่ไม่ชอบหน้าเธอ อย่งไรก็คงไม่ชอบอยู่ดี หน้าซึ้งยังเพิ่มหัวข้อที่จะใช้กระจายข่าวแง่ลบได้อีก

นางร้ายไม่ได้ใช้ชีวิตง่าย ถึงจะไม่ต้องรักษาภาพลักษณ์เหมือนนางเอก แต่ก็ง่ายต่อการเป็นข่าวแง่ลบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปิยวรที่แสดงบทบาทได้เข้าถึงบทบาทจนคนดูอินจนเกลียดชังเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ถ้าทำพฤติกรรมแย่ๆ ออกไป ไม่เพียงแฟนคลับจะหาย สังคมยังจะประณามด้วย

ดังนั้นปิยวรจึงเดินเลี่ยงไปยื่นรอยให้พิรุณ ผู้จัดการส่วนตัวคนเดิมเข้าไปแลกเปลี่ยนประชาชนกลับคืนมาจากเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์

“เออ...พี่ลูกปลาอะ ยายของหนูชอบผลงานพี่มากเลย ขอถ่ายเซ็นหน่อยได้ไหมคะ”

เจ้าหน้าที่ฝ่ายประชาสัมพันธ์ซึ่งหน้าซีดตั้งแต่เห็นปิยวรปรากฏตัวอย่างไม่คาดหมายในจังหวะที่เธออยู่ในวงนินทา รวบรวมความกล้าวิ่งตามนักแสดงสาวไปถึงหน้าประตูลิฟต์

ปิยวรเลิกคิดด้วยความประหลาดใจ เธอไม่รู้ว่าเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์มาขอถ่ายเซ็นจากเธอเพราะอยากได้จริงหรือแค่อ้างเพื่อชดเชยความผิด แต่ปัญหาคือ คำว่ายายชอบ คนตรงหน้าอายุใกล้เคียงกับเธอหรือไม่ก็มากกว่า เป็นไปได้ว่าผู้เป็นยายก็คงอายุหกสิบปีขึ้นไป นี่เธอเป็นขวัญใจคนวัยนั้นแล้วเธอ แสดงว่าเธอแก่กว่าที่คิดสินะ โชคดีที่เธอยังได้เล่นบทนางร้าย ไม่ใช่แม่ของนางร้าย

ภายใต้ใบหน้ายิ้มแย้ม ปิยวรแอบสะอื้นในใจ และด้วยความเป็น

มืออาชีพเธอจึงสนทนอย่างชิตเชื้อโดยอัตโนมัติ ถึงขั้นออกปาก
ถ่ายรูปคู่เพื่อให้พนักงานสาวเอาไปอวดผู้เป็นนาย อย่างน้อยก่อน
กลับไปเธอก็แน่ใจว่าได้แฟนคลับเพิ่มอีกคน แล้วก็ลดแอนตี้แฟนลงไป
ด้วยอีกหนึ่งคน

“ลูกปลาเปลี่ยนไปเยอะเลยนะ” ระหว่างรอลิฟต์พิรุณก็เอ่ยด้วย
สีหน้ายิ้มแย้ม ปิยวรก็มอบยิ้มกลับไปเพราะรู้ว่าผู้จัดการส่วนตัว
หมายถึงเรื่องใด

“ไม่เปลี่ยนได้ยังไงละคะ แต่ยังดีนะคะที่พี่ห่วยยังเป็น
เหมือนเดิม” รอยยิ้มที่ปิยวรส่งไปให้พิรุณจริงใจอย่างยิ่งจนอีกฝ่าย
ยิ้มตอบด้วยความจริงใจเช่นกัน

ในวงการไม่ถือว่าพิรุณเป็นผู้จัดการส่วนตัวมือทอง แต่เธอ
ปฏิบัติต่อนักแสดงในความดูแลด้วยความเอาใจใส่ ไม่หลอกใช้เพื่อ
ผลประโยชน์ ไม่ส่งใครไปรับงานนั่งติ่ม ไม่ติดต่องานขายเรือนร่าง และ
ถึงช่วงที่นักแสดงตกต่ำก็ไม่ทอดทิ้ง ตอนที่ปิยวรออกจากวงการบันเทิง
กะทันหัน เธอรู้ว่าตนเองสร้างความเสียหายให้กับบริษัทโมเดลลิงของ
พิรุณไม่น้อย แม้ว่าเธอจะไม่ขอค่านายหน้าผู้จัดการส่วนตัวคืน แต่ก็
ทำให้พิรุณเสียชื่อที่ไม่อาจควบคุมนักแสดงของตนได้ ทำให้ผู้จัดละคร
กับผู้กำกับภาพยนตร์ไม่พอใจ แล้วยังจะรายรับที่ควรจะมาในตลอด
ห้าปีนี้อีก

“ถ้าไม่ได้พี่ห่วย ลูกปลาคงกลับมาเล่นละครไม่ได้” นอกจาก
ไม่แบนปิยวรออกจากวงการบันเทิง ยังใช้คอนเนกชันติดต่องานให้เธอ
ด้วย

“เขาเรียกว่าพึ่งพากันต่างหากละ เมื่อตะกี้พี่เกือบจะบอกแม่บ้าน
คนนั้นไปแล้ว ว่าลูกปลาไม่ได้ใช้เส้น ไม่ได้เซ่เท่าไร ไม่ได้พึ่งใครด้วย...”

พิรุณชะงักคำพูดเพราะประตูลิฟต์เปิดออกในเวลาเดียวกัน
และไม่รู้ว่าพรหมลิขิตมีจริงหรือไม่ คนที่กำลังจะก้าวออกมาจึงเป็นใคร

ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นข่าวว่าเป็นที่พึงให้ปิยวรรไต่เต้า

“ลูกปลา!”

“คุณกอล์ฟ!”

เสียงแรกเป็นของสกลกร แต่เสียงที่สองไม่ใช่ของปิยวรร เพราะเธอไม่แสดงความประหลาดใจเท่าพิรุณที่จู่ๆ ได้พบหน้าคนที่เคยมีความสัมพันธ์กับนักแสดงทำเงินในสังกัดของตน แต่การไม่หลุดปากเรียกเขาออกไป ไม่ได้หมายความว่าเธอไร้ความรู้สึกต่อเขาแล้ว

หนึ่งวินาทีมีค่าพูดนับหมื่น ความขมขื่นนับแสน รสชาติแห่งการลิ้มร้นหนทางยังติดอยู่ที่ปลายลิ้น แต่มันคือรสชาติที่คุ้นชินจนเธอไม่แสดงออกใดๆ ออกไป

ปิยวรรรู้อยู่แล้วว่าไม่ช้าก็เร็วเธอต้องพบหน้าสกลกร เพียงแต่ไม่นึกว่าจะเร็วเช่นนี้ ละครเรื่องแรกหลังหวนคืนวงการเพิ่งจะเซ็นสัญญา ก็พบหน้าอดีตคนคุ้นเคย แต่ก็ไม่น่าแปลกเท่าไร กรุงเทพฯ อาจจะกว้าง ทว่าวัดกันจริงๆ ก็แค่ประมาณพันห้าร้อยตารางกิโลเมตร โลกมีพื้นที่ห้าร้อยล้านตารางกิโลเมตร คำนวณแล้วกว้างกว่ากรุงเทพฯ เป็นล้านเท่า คนยังพูดเสมอเลยว่า โลกมันแคบ

บริษัทผลิตละครหรือค่ายละครแห่งนี้ใช้พื้นที่ในตึกสถานีโทรทัศน์ มีหลายบริษัทอยู่รวมกันนับร้อยบริษัท คนเข้าออกไม่น้อยกว่าพันคนต่อวัน จะมีคนรวยสักคนแวะเข้ามาใช้เงินเป็นโอบีเบิกทางให้สินค้าในมือตนก็ไม่แปลกอะไร

ยังดีที่ปิยวรรสร้างภูมิตำแหน่งให้ตนเองแล้ว อย่างไรก็ตามเธอก็เอารูปของสกลกรมาดูซ้ำๆ พร้อมระลึกว่าจบกันไปแล้วนะสิ ถ้ายังสร้างภูมิคุ้มกันไม่ได้ ก็เปลี่ยนไปหาคลิปวิดีโอ หากจากไหนนะเธอก็จากโปรแกรมฝากไฟล์ออนไลน์ที่เธอไม่รู้จักลบทิ้งสักที วิธีง่ายๆ แต่ทำซ้ำมาหลายปีช่วยให้เธอไม่แสดงความตกใจออกไปทางสีหน้า ส่วนในอกจะเต้นรัวแค่ไหนก็ช่างเถอะ ตราบเท่าที่ไม่มีใครรู้ว่าเธอตระหนก

จนหัวใจแทบวาย อย่างไรก็ตามเธอก็ไม่เสียหน้า

ระหว่างบั้นหน้านึงปิยวาก็อาศัยจังหวะนี้สังเกตความเปลี่ยนแปลงของสกลกรไปด้วย เวลาห้าปีสร้างรื้อรอยบนใบหน้าเขาน้อยมาก ทว่าการเวลาสร้างเสริมคำว่าบารมี ไหล่กว้างของเขาจึงยิ่งผิ่่งผายกว่าเก่า มีอย่างเดียวกับที่เธอไม่เคยเห็นก็คือสีหน้าประหลาดใจจนเก็บอาการไม่อยู่ของเขา จะว่าไปเธอก็เคยเห็นครั้งหนึ่ง ตอนที่บอกว่าเธอยังเป็นสาวพรหมจรรย์ แต่ตอนนั้นเขาประหลาดใจตามด้วยยินดี ส่วนตอนนั้นเขาประหลาดใจเหมือนคราวนั้น ทว่าเธอไม่เห็นร่องรอยแสดงความยินดีสักนิดเลย

“คุณกอล์ฟครับ” เลขาฯ ของสกลกรเอ่ยเตือนเสียงเบา เขาทำงานกับเจ้านายมาเจ็ดแปดปี ย่อมรู้เบื้องลึกเบื้องหลังความสัมพันธ์ระหว่างสกลกรกับปิยวร แต่การมายืนจ้องหน้าตะลึงงันกันตรงประตูลิฟต์ ไม่ใช่เรื่องเหมาะสมสักเท่าไร ไม่นับการมีคนร่อออกจากลิฟต์แต่โดนร่างสูงใหญ่ขวางทาง

เธอเดินเข้าไปตบเขาเท่าที่แขนของเธอสามารถออกแรงได้ แล้วอาศัยจังหวะที่เขาตะลึงงันกุมแก้มที่ขึ้นรอยแดงท้านี้ว เตะฝ่าหมากสุดแรงเกิดเข้าเป้า เสียงร้องเพราะความเจ็บปวดของสกลกรโหยหวนพอๆ กับสุกรโดนเขียด และน่าจะดังลั่นตึกสถานีโทรทัศน์ มันสร้างความสะใจให้ปิยวรยิ่งนัก เห็นเขาล้มตะแคงนอนกุมเป้าแบบนี้ เธออยากจะเอารองเท้าส้นแหลมได้ฝ่าเท้าขี้เป่าของเขาให้กระจุย อย่างไรก็ตามผู้ชายคนนี้ก็ไม่ใช่คนรักของใคร กางจัดเหล่าลูกอ๊อดเสียวันนี้ก็เพื่อมวลมนุษยชาติในวันข้างหน้า ที่สำคัญเขาจะได้ไม่เอาหมั้นไปทำร้ายจิตใจผู้หญิงคนไหนอีก

แต่ทั้งหมดที่ว่ามา คือจินตนาการของเธอเพียงอย่างเดียว

ความจริงปิยวรยังยืนสบตาตะลึงงันของสกลกรอยู่หน้าลิฟต์ แล้วพยายามพูดอย่างสุภาพ แบบที่อารยชนควรทำ แม้ในใจเธอจะ

มีวิญญาณอาฆาตตะโกนสั่งให้กระทืบเขาให้คลานเหมือนหนอนจาก
กองขยะสด ซึ่งนั่นคือตัวตนจริงภายใต้รูปลักษณ์หล่อเหลาสว่างาม
ของเขา

“ช่วยหลบหน่อยค่ะ”

ปิยวรอ่ยคำแรกหลังจากไม่ได้พูดกับสกลกรมาหลายปี จนเธอ
จำไม่ได้แล้วว่าก่อนเขาจะตัดสายโทรศัพท์ของเธอไปเธอพูดอะไรกับเขา
เอาไว้ แต่มันก็คล้ายกับคราวนั้น คำพูดของเธอไม่ได้เข้าไปในการรับรู้
ของเขาเลย หญิงสาวคาดหวังว่าประตูจะหนีบศีรษะผู้ชายคนนี้สักที
ต่อให้ไม่เจ็บเท่าไร แต่เขาก็จะได้เสียหน้าบ้าง แต่เลขาฯ ของเขามีมือ
เกินไปเอื้อมไปกั้นเอาไว้เสียก่อน

ช่างเถอะ คนเราไม่ได้ทุกอย่างที่ต้องการเสมอไป ปิยวรออก
ตัวเอง แล้วรักษารอยยิ้มสุภาพเอาไว้ เพราะนอกจากเธอและสกลกร
ยังมีพยานอีกหลายคน พร้อมกับหลานของแฟนคลับเธอด้วย

เธอมองเขา เขามองเธอ สายตาทุกคู่ อยู่ๆ ก็หันมามองทางนี้
พนักงานรักษาความปลอดภัย พนักงานทำความสะอาด ไปจนถึง
เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ เหมือนมีฉากเด็ดละครดังกำลังจะออกฉาย
ซึ่งปิยวรอจะไม่ยอมให้เธอเป็นตัวเอกคู่กับสกลกร

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันไปทางอื่นก็ได้”

เสียงลิฟต์ตัวข้างๆ ดังขึ้นมาในจังหวะเดียวกันเหมือนนัดหมาย
ล่วงหน้า ปิยวรอเดินเข้าไปด้วยมาดนางพญา ทิ้งคนที่จ้องมองเธอตาค้าง
ให้จ้องต่อไป เมื่อเห็นเขาสี้มตัวขยับจะเดินตามมา ด้วยมารยาทสังคม
มือเธอจึงเอื้อมไปหาปุ่มเปิดโดยอัตโนมัติ

จู่ๆ ให้ปิยวรอไปถึงวันที่สกลกรปล่อยให้เธอวิ่งตามรถในสภาพ
น่าสังเวช การมีอดีตแบบนั้น เตือนเธอให้รู้จักรักษาคุณค่าของตนเอาไว้
การเอาอารมณ์อยู่เหนือเหตุผล ไม่ได้ช่วยอะไรนอกจากลดค่าของเธอ
ให้อยู่ระดับเดียวกับขยะสดควรกำจัด

เธอมีค่าเกินกว่าจะลดตัวไปหรือพี่น้องดีดี เพราะการคร่ำครวญตัดพ้อต่อว่าถามหาเรื่องในวันเก่า แสดงว่าเขายังมีค่าสำหรับเธอ

มือของปียวรจึงไม่ได้กดปุ่มอะไรทั้งนั้นแม้กระทั่งปุ่มปิด และไม่ชุนนิ้วกลางให้เหมือนที่ใจอยาก หากเธอไม่อัดเขาให้จมกกองเลือดก็ไม่ควรแสดงความเกรี้ยวกราดใส่เขา ทั้งหมดนั้นอาจจะมอบความสะใจให้แก่เธอ แต่ไม่ได้ช่วยให้ชีวิตเธอดีขึ้น ที่สำคัญเธอยังต้องรักษาภาพลักษณ์ที่มีต่อหลานของแฟนคลับรุ่นยายของเธอที่ยังยื่นมือมาช่วยเหลือหน้าด้วยตาปริบๆ คาดว่าอีกไม่ถึงนาทีต้องโทร.หาญาติผู้ใหญ่รายงานเรื่องนี้ เธออยากให้แฟนคลับได้ข่าวว่าเธอกลับมาสวยๆ มากกว่ากลับมามีเรื่องฉาว

ปียวรอาจจำได้ว่าสกลกรเคยทำอะไรเอาไว้กับเธอบ้าง แต่เธอไม่ใช่คนเก่าที่ต้องแคร์เขาอีกต่อไป เรื่องระหว่างทั้งคู่มันจบไปแล้ว ความหมายของคำว่าจบคือ ไม่รื้อฟื้น

ช่องว่างระหว่างบานประตูลิฟต์ทั้งสองแคบลงเมื่อไม่มีใครกดปุ่มเปิด ปียวรยกยิ้มในองศาที่ทำให้ใบหน้าสวยของเธอสมบูรณ์แบบที่สุด เพราะเธอชอบมากเวลาเห็นใบหน้าหล่อเหลาของสกลกรบิดเบี้ยวด้วยความขัดใจตอนประตูลิฟต์ปิดใส่หน้า

สกลกรไม่รู้ว่หลังจากประตูลิฟต์โดยสารอีกตัวปิดลงบดบังใบหน้าของปียวร เขาเดินเข้าไปในประตูค่ายผลิตละครได้อย่างไร อันที่จริงเขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพุ่งออกจากลิฟต์ตัวหนึ่งทำท่าจะตามเธอไปยังลิฟต์อีกตัวได้อย่างไร ถ้าไม่ได้เลขาฯ กระตุกชายเสื้อสูทแสร์งทำเป็นจะถามงานของเขา ไม่น่าว่าอาจมีข่าวผู้บริหารบริษัทใหญ่จุดกระชากนักแสดงสาวในตึกสถานีโทรทัศน์ก็ได้

“เธอกลับมาแล้วเหรอ” สกลกรถามขึ้นมาลอยๆ ในจังหวะที่เขากับอรุณ เลขาฯ ซึ่งเป็นผู้ช่วยคนสนิทเดินออกพ้นตึกสถานีโทรทัศน์

ไปยังตึกจอดรถ

อรุณไม่จำเป็นต้องย้อนถามว่าสกลกรหมายถึงเธอคนไหน ก็รู้ว่าอีกฝ่ายหมายถึงปิยวรรณ เพราะนับจากช่วงเวลาพบหน้ากันสั้นๆ ตรงหน้าลิฟต์ เจ้าหน้าที่ของเขาก็โดนดิงสติไปพันตัว เขาแน่ใจว่าถ้าถามเนื้อหาในสัญญาว่าวันนี้ที่จะร่วมทุนสร้างละครเรื่องใหม่ เจ้าหน้าที่ต้องจำรายละเอียดที่ปกติจำได้ทุกตัวอักษรไม่ได้เป็นแน่

“ผมจะให้คนไปสอบถามครับ”

อันที่จริงอรุณแอบส่งข้อความไปถามคนรู้จักในวงการบันเทิงแล้ว แต่ผ่านไปเกือบชั่วโมงก็ไม่ได้คำตอบใดๆ กลับมา มีแต่จะแสดงความแปลกใจที่นางร้ายซึ่งอยู่ๆ หายไปจากสื่อบันเทิงกลับมาทะนัสนหลังตกเป็นข่าวครีกโครมเรื่องฉีกสัญญาละครและภาพยนตร์จนทางผู้จัดละครกับผู้กำกับแอบบ่นผ่านสื่อ

“ถ้าผมไม่มาที่นี่คงไม่ได้เจอเธอ”

ด้วยฐานะของสกลกรไม่จำเป็นต้องเดินทางมาเซ็นสัญญาด้วยตนเอง เพียงแต่ครั้งนี้เขามีธุระต้องออกไปพบคู่ค้าในละแวกเดียวกัน จึงเกิดความคิดชั่ววูบเข้ามาถึงตึกสถานีโทรทัศน์

ความคิดชั่ววูบ กับเวลาไม่เท่าไร ทำเอาคนที่เคยมีระเบียบแบบแผนทั้งชีวิตและความคิดเรรวนไปหมด แค่เฉพาะเรื่องนี้สกลกรก็โกรธปิยวรรณได้แล้ว

ประกายดาววาววับแสดงถึงโทษของสกลกรไม่ได้ช่วยให้อรุณเข้าใจเลยว่าเจ้าหน้าที่กำลังคิดอะไรอยู่ โกรธที่จู่ๆ พบหน้าปิยวรรณ ผู้หญิงที่ตนทิ้งไปแล้ว หรือว่า...

ในฐานะเลขาฯ ที่จัดการเรื่องงานและเรื่องส่วนตัวให้เจ้านาย อรุณต้องรู้ว่าที่สกลกรใช้ตัดความสัมพันธ์กับปิยวรรณ ตอนนั้นเขายังข้องใจว่าเหตุใดเจ้านายที่สุภาพอ่อนโยนถึงลงมือเด็ดขาดชนิดไม่เหลือเยื่อใยเช่นนั้น แต่นั่นไม่ใช่เรื่องที่เขามีหน้าที่ต้องรู้ แค่สงสัยว่าเลิกไปแล้ว

ทำไมถึงมีปฏิกิริยารุนแรงเช่นนี้เมื่อเจอหน้ากัน

“จะให้ผมจ้างนักสืบไปตามหาข้อมูลตลอดหลายปีที่ผ่านมาของคุณลูกปลาไหมครับ”

“ไม่ต้อง ผมไม่อยากรู้” สกกรท้มเสียงแข็ง แม้อรุณจะรู้สึกว่าเป็นนายปากไม่ตรงกับใจ แต่ก็ไม่มีอะไรให้เขาต้องพูดมาก

หลังจากนั้นก็ถือว่าเป็นการปิดประเด็นเกี่ยวกับบิยว อรุณไม่พูดถึง สกกรก็ไม่ออกคำสั่ง แต่ขึ้นไปนั่งบนเบาะหลังรถได้ครู่หนึ่งเจ้าหน้าที่ปิดปากเงียบมานานก็เอ่ยออกมา

“เธอ...” สกกรพูดมาคำเดียวแล้วก็ไม่มีคำอื่น อรุณรับหน้าที่คนขับชำเลื่องมองผ่านกระจกมองหลัง รอว่าเจ้านายจะพูดอะไรต่อ แต่ก็ไม่มี เลยได้แต่ขับรถภายใต้ความกดดันไปตลอดทาง

เขาไม่มีอะไรจะพูด สกกรรู้สึกเหมือนมีบางอย่างค้างคาในลำคอในสมอง ในหัวใจ แต่เขาจะพูดไม่ได้ว่ามันคืออะไร เจ้าสิ่งนี้ติดค้างมานาน เดิมมันก็ไม่แสดงตัวตนให้เขารู้สึกว่ามันมีอยู่ แต่พอเห็นหน้าบิยว เขาก็รู้ว่ามันอยู่ตรงนั้นตลอดมานับจากวันที่เขาบังคับให้เธอออกไปจากชีวิต

ช่วงเวลาไม่กี่วินาทีหน้าลิปต์ สกกรพบคนแปลกหน้าที่แสนคุ้นเคย บิยวเป็นทั้งคนรู้จักและไม่รู้จักในเวลาเดียวกัน ใบหน้านั้นดวงตานั้น เขายังจำไม่ลืม แล้วยังทรวดทรงองค์เวลานั้นอีก คิดถึงตรงนี้มือของเขาก็กำแน่นจนข้อนิ้วส่งเสียง ชายหนุ่มแน่ใจว่าห้าปีก่อนเขาเป็นผู้ชายคนเดียวที่รู้จักเธอดีจากภายนอกถึงภายใน ดังนั้นเขาย่อมรู้ว่ารูปร่างของเธอเปลี่ยนแปลงไปตรงไหนบ้าง แล้วยังการแต่งตัวอีก

“หน้าไม่อาย” คำพูดนี้แทบจะเรียกได้ว่าเค้นหลอดไฟพัน

“คุณกอล์ฟพอจะอะไรนะครับ” อรุณที่มั่นใจว่าตนเองทำงานคุ้มค่าจ้าง คาดการณ์ความคิดของเจ้านายได้เสมอถึงกับต้องถามอย่างงงๆ

“ไม่มีอะไร” คำตอบหัวนล้นไม่เปิดช่องให้ถามต่อ และคนฟัง

ก็ไม่คิดจะถามด้วย เพราะครั้งนี้พอจะเดาได้รางๆ

ในฐานะผู้ชายเหมือนกัน อรุณไม่พลาดการแต่งกายของปียวร ก่อนหน้านี้ด้วยฐานะคูร์กัลบๆ ของสกลกร เธอมักจะระมัดระวังตัว โดยไม่จำเป็น การแต่งกายนอกกองถ่ายละครเฉียดใกล้คำว่านางซี แต่วันนี้เธอมีความมั่นใจเต็มเปี่ยมฉายชัดผ่านเครื่องแต่งกาย สุธแบบ นักธุรกิจหญิงเข้ารูป สวมทับเสื้อลูกไม้ตัวใน และเพราะเป็นผู้ชาย เขาถึงสังเกตโดยไม่ตั้งใจว่ามันแว้ลึกลงอวดผิวเหนือเนินอกที่ไม่ได้ โป้เปลือย แต่ทำเอาฮอว์โมนเพศชายโห่ร้องอยากให้มันลึกลงไปอีก ไม่นับรองเท่าส้นสูงที่ทำให้หุ่นของเธอระเหิดระหงยิ่งขึ้น ยามเยื้องย่าง สะโพกก็ไหวน้อยๆ เหมือนลูกตุ้มนาฬิกา เข้ากับหุ่นเหมือนนาฬิกาทราย ทำเอาคนมองใจสั่น

“คิดอะไรอยู่” น้ำเสียงหึงมเกรียมจากเบาะหลังทำอรุณสะดุ้งเฮือก เพิ่งรู้ว่าสกลกรมองผ่านกระจกหลังมาจ้องหน้าเขาอยู่ เลขาฯ มือโปร จึงรีบเก็บอาการโดยเร็ว

“ไม่มีอะไรครับ” ตอบไปแล้วเขาก็นึกได้ว่าเจ้านายเพิ่งจะใช้ คำพูดนี้ตักตบเขาเมื่อครู่ อรุณจึงรีบคิดอย่างว่องไวว่าจะแก้ตัวเช่นไร โชคดีที่มีสายจากผู้ช่วยเลขาฯ เข้ามาช่วยชีวิต พร้อมคำตอบที่ทำให้เขา อยากจะส่งของขวัญไปให้ผู้ช่วยของตน

“รู้แล้วครับว่าคุณลูกปลาเข้าไปเซ็นสัญญาเรื่องอะไร” หลังจาก อรุณรู้ว่าผู้ช่วยติดต่อมาเรื่องอะไร ก็เปิดระบบสปีกเกอร์โฟนในโทรศัพท์ มือถือของตนให้สกลกรรับฟังไปพร้อมๆ กัน

“เซ็นสัญญา เธอรับเล่นละครเหรอ”

สกลกรไม่คิดจะปิดบังความร้อใจในน้ำเสียง ผู้ช่วยที่หัวไว จึงรายงานรวดเดียวเกี่ยวกับชื่อ เนื้อหาละคร และบทบาทที่ปียวรรับเล่น

“ติดต่อทางค่ายว่าผมต้องการซื้อเวลาโฆษณา และอยากให้แทรก สินค้าเข้าไปในละครด้วย”

“แต่นั้นมันละครย้อนยุคนะครับ” อรุณจำเป็นต้องหักท้วง SLD Foods มีผลิตภัณฑ์หลากหลายก็จริง แต่จำกัดอยู่ที่อาหารสำเร็จรูป ภาพลักษณ์เน้นไปที่ความทันสมัย

“ก่อนนางเอกทะเลลุมิตีไป ก็อยู่ในยุคปัจจุบันไม่ใช่รีไทม์ ถึงจะแค่ตอนเดียวก็แทรกได้” น้ำเสียงสกลกรหงุดหงิดแทนคำตำหนิว่าเรื่องง่ายๆ แค่นี้ยังให้เขาต้องสอน แต่อรุณยังไม่ทันขบคิดว่าจะแทรกได้อย่างไรทางผู้ช่วยก็รีบบอกก่อน

“คงไม่ได้ครับ ผมเพิ่งได้ข้อมูลมาเดี๋ยวนี้เองว่าสปอนเซอร์หลักทำเกี่ยวกับอาหารส่งออก” มันเป็นกฎของทุกวงการว่าจะไม่รับสปอนเซอร์ที่มีสินค้าแบบเดียวกัน

“เจ้าไหน” สกลกรคั่นมืออยากเล่นงานเพื่อนร่วมธุรกิจขึ้นมาทันใด

“เป็นขนมไทยที่กำลังจะสร้างแบรนด์ไปตีตลาดต่างประเทศครับแล้ว...” อยู่ๆ ผู้ช่วยที่อ่านรายงานข้อมูลไปแจ้งผ่านโทรศัพท์ไปก็เกิดอาการลิ่งเล

“แล้วอะไร” เจ้านายที่เคยมีเหตุผลเริ่มใช้อารมณ์

“แล้วขนมที่ว่าจะจดทะเบียนการค้าในชื่อของคุณลูกปลาครับ เห็นว่ามีนักลงทุนต่างชาติร่วมหุ้นด้วย”

“ไปสืบมาให้ละเอียดว่านักลงทุนเป็นใคร และตลอดห้าปีลูกปลาทำอะไรมาบ้าง ทามาให้ได้ว่าเธอไปอยู่ที่ไหน แล้วต่อจากนี้จะทำอะไร”

สกลกรออกคำสั่งระบุรายละเอียดชัดเจน ลืมไปเลยว่าก่อนหน้านี้เขาเป็นคนออกปากว่าไม่คิดจะสืบข้อมูลเกี่ยวกับปิยวรรณ เขาอยากรู้มากกว่าว่าทำไม เธอคนเดิมที่เขาเคยรู้จักถึงเปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิม

3

เหตุผลที่เราเลิกกัน

มี คนคิดจะสืบเรื่องของเธอ แต่ปิยวรไม่เต็มใจร้อนลัคนิด ถึงเธอจะมีความลับหลายอย่างอยู่กับตัว แต่ในฐานะนักแสดงคนหนึ่ง เธอไม่คิดว่าจะปิดบังได้ตลอดไป คำว่าบุคคลสาธารณะมีความหมายว่า ต้องพร้อมจะถูกขุดคุ้ย อย่างไรก็ตามเธอก็ไม่ใช่นางเอกที่ต้องรักษาภาพลักษณ์ที่สำคัญเธอกลับมานคราวนี้ไม่ใช่แค่เพื่ออาชีพนักแสดง แต่เป็นการลงทุนสำหรับสินค้าที่เธออยากโฆษณาให้ดังไปไกลทั่วโลกไทยกระจายไปยังระดับโลก

ถ้าข่าวของเธอไม่ส่งผลต่อคนใกล้ตัว ปิยวรก็พร้อมจะให้สปอตไลต์ฉายแสงใส่หน้า ตอนนั้นเธอจะยิ้มหวานๆ ย่อไหล่ว่างๆ แล้วแอบใส่โฆษณาแฝงเข้าไปในบทสัมภาษณ์ด้วย เพียงแต่ต้องแน่ใจว่ามันไม่ส่งผลกระทบต่อคนที่เธอแคร์ ส่วนสกลกรนะหรือ...

“ลูกปลาไม่คิดจะกลับไปคบคุณกอล์ฟอีกแล้วใช่ไหม” คำถามของพิรุณเรียกสายตาของปิยวรที่กำลังมองผ่านกระจกหน้าต่างรถ คิดเรื่อยเปื่อยให้หันกลับมามองด้านคนขับ แล้วเห็นเพียงห้วงใย ทว่าลึกๆ แฝงความกังวลเอาไว้ด้วย

“ไม่มีทางค่ะ เขาเองก็คงไม่อยากเหมือนกัน” ปิยวรมั่นใจในเรื่องนี้

ตอนปิยวรคบกับสกลกร เธอเคยเจอเหตุการณ์ผู้หญิงคนเก่ามาราวีขอคืนดีกับเขา แรกๆ เธอก็หัวงันไหว ต่อมาเมื่อเห็นท่าที่หนักแน่นไม่พร้อมจะหวนกลับของเขาเธอก็เริ่มมั่นใจผิดๆ ว่าเขาจริงจังกับเธอ จนวันที่เขามอบสถานะคนเคยคบให้เธอบ้าง ปิยวรถึงได้รู้ว่าสิ่งที่แน่นอน

ที่สุดในโลกไม่ใช่ความรู้สึกของผู้ชายที่ซื้อสกลกร

ผู้หญิงคบหากับผู้ชายที่มีฐานะเหนือกว่า อย่างไรก็ตามก็หลีกเลี่ยงความรู้สึกที่พึงพาที่มอบให้อีกฝ่ายไม่ได้ วันหนึ่งเมื่อสูญเสียชีวิตก็ไม่ได้ต่างจากฟ้าถล่มใส่หน้า ปิยวรเคยประสบกับความสภาวะเสียศูนย์เช่นนั้นมาแล้วครั้งหนึ่ง ต่อจากนี้ย่อมไม่คิดอยากเผชิญมันอีกรอบ

ปิยวรเปลี่ยนความสนใจจากอดีตไปยังปัจจุบันด้วยการมองถุงขนมยี่ห้อดังจากฝั่งยุโรปในมือ คนมักเข้าใจผิดว่าแม่ค้าขายของกินจะไม่ซื้อของกินจากแม่ค้าคนอื่นเข้าบ้านโดยเฉพาะแม่ค้าขนม ซึ่งเป็นความเข้าใจที่ไม่ถูกต้อง หากอยากพัฒนาฝีมือก็ต้องลองชิมอาหารจากคู่แข่งบ้าง แต่ในกรณีนี้ เธอไม่เพียงซื้อเพราะอยากรู้รสชาติของเจ้าอื่น เธอยังซื้อไปฝากคนที่บ้านด้วย

ตอนยังเด็กปิยวรชอบความรู้สึกที่มีคนคิดถึงเธอ แม้จะมีเพียงยายคนเดียวก็ตาม ทว่าหญิงชราไม่ได้มีเงินมากมายนัก นานครั้งแทบจะนับนิ้วได้ถึงจะมีของแปลกๆ ใหม่ๆ มาฝากหลาน แต่นั่นก็เป็นความทรงจำที่ดี ซึ่งเธออยากให้คนที่เธอรักจำเอาไว้ ว่าต่อให้เธอไปไหนก็จะคิดถึงพวกเขาเสมอ หญิงสาวเพิ่งละความสนใจไปยังห้องขนมได้ไม่นาน คนข้างตัวก็ดึงเธอกลับมา

“แต่ที่ว่าเรื่องระหว่างลูกปลากับเขาคงไม่จบแค่นี้หรอก” พิรุณบอกระหว่างเลียวเข้าไปยังชอยบ้านปิยวร ซึ่งเรื่องนี้นางร้ายสาวไม่มีอะไรจะเถียง

“ถ้าแค่เรื่องระหว่างลูกปลากับเขาคงจบไปแล้วค่ะ”

ประตูบ้านเลื่อนเปิดด้วยรีโมตคอนโทรล แต่เธอยังไม่ทันจอตสนิทปิยวรก็ได้ยินสามเสียงประสานกัน หนึ่งในเสียงเป็นเสียงเห่าของชูชู่อีกสองเสียงเป็นเสียงของเด็กน้อยคนหนึ่ง พิรุณไม่แสดงความประหลาดใจอะไร เพราะในฐานะผู้จัดการส่วนตัวย่อมรู้ความลับหลายอย่างที่นักแสดงไม่อาจบอกคนนอก จึงหันไปยิ้มเตือนด้วยความหวังดี

“เชื้อลี อึกไม่กีวันคุณกอล์ฟต้องติดต่อหาลูกปลาแน่”

“ให้ถึงวันนั้นก่อนแล้วกันค่ะ”

ปียวรตอบพร้อมกับส่งยิ้มให้เทวดานางฟ้าตัวน้อยที่วิ่งนำหน้าชูชีมาหาเธอ พร้อมกับคิดวิธีรับมือกับสกลกรเอาไว้อย่างดี ซึ่งวิธีที่ดีที่สุดคือดึงความลับเกี่ยวกับห้าปีที่เธอจำเป็นต้องหาหน้ไปให้เขารู้ซ้ที่สุดเท่าที่จะทำได้ เธอไม่ได้กลัวเขารู้ เพราะอย่างที่เธอกล่าวเสมอ คนที่เธอแครงไม่ใช้เขา อยากจะบอกก็เข้ามา

คำพูดของพิรุณแมนย่ารวกับตาเห็น ไม่กีวันต่อมาสกลกรก็ติดต่อมาหาปียวรด้วยเบอร์โทรศัพท์เดิมของเขาซึ่งหลายปีก่อนเธอทำอะไรก็ติดต่อเขาไม่ได้ ทว่าตอนนี้เธอเปลี่ยนหมายเลขโทรศัพท์ใหม่แทบไม่มีใครรู้เบอร์นี้ เขากลับติดต่อมาหาเธอจนได้

“ผมว่าเรามีเรื่องต้องคุยกัน”

น้ำเสียงทุ้มต่ำลากยาวแต่ไม่เปิดโอกาสให้โต้แย้งแบบเดียวกับตอนที่สกลกรใช้บอกเลิกปียวร ทำเอามุ่มปากคนฟังกระตุก แล้วปล่อยความเงียบผ่านปลายสาย ให้เขาระลึกได้ว่าเธอไม่ใช่คนเก่าที่เขาจะโทร.มาออร์เตอร์อาหารเย็นได้อีกแล้ว

เว้นก็แต่เขาไม่เคยออร์เตอร์อาหารเย็น มีบางอย่างแปลกๆเกี่ยวกับน้ำเสียงของเขา ปียวรกำลังสำรวจผ่านความทรงจำว่าคืออะไรตอนเขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงแฝงความเคียด

“คุณจำผมไม่ได้หรือ ผมเอง” เขาเอ่ยชื้อตนอย่างล่าช้า “ผมสกลกรไง” ปียวรอยากจะบอกว่าต้องผ่าตัดหูเธอถึงจะล้มเสียงเขาได้ แต่นั่นเป็นการให้ค่าเขาเกินไป

แล้วเธอก็นึกได้ว่าอะไรที่แปลก สกลกรเป็นพวกมีจุดยืน หรือพูดให้ตรงก็คือยึดมั่นในความคิดของตน แต่เขาจะไม่ใช้วิธีเผด็จการ เขาจะตะล่อมให้คนยอมทำตามแต่โดยดีหรือไม่ก็ให้ทนายช่วย ครั่งเดียว

ที่ปียวรเจอกลยุทธแข็งแกร่ง คือตอนโดนโยนออกจากบ้านของเขา

นึกถึงตรงนี้ที่ไร มันเจ็บจี๊ดทุกที ปียวรสุดหายใจเข้าลึกๆ มั่นใจว่าตนเองเป็นคนใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ ครั้งเดียวที่เธอใช้หัวใจแทนสมองก็คือตอนพลิกายถวายความรักให้สกลกร ผลก็คือเธอเข้าใจอย่างหนัก ดังนั้นต่อให้อยากเขวี้ยงโทรศัพท์ทิ้ง เธอก็ยังต้องนั่งตรีกตรองข้อดีข้อเสียทั้งหมดก่อนตัดสินใจ อย่างแรกก็คือเธอไม่รู้ว่าเขาไปรู้อะไรมา อย่างที่สอง ในฐานะนักธุรกิจที่คิดจะนำเสนอสินค้าของตนไปยังต่างแดน การมีสหายร่วมธุรกิจเดียวกันมีประโยชน์กว่าสร้างศัตรู แต่เธอยังไม่ทันได้เอ่ยปากถาม เขาก็บอกเกมลิ่งมาเป็นชุด

“เรามีเรื่องต้องคุยกัน มันเป็นเรื่องส่วนตัว พรงุ่นี่มาเจอกันที่บ้านของผม” น้ำเสียงของเขายังมีความเครียด แต่ที่เธอไม่ทันสังเกตคือความประหม่า เพราะโมโหปริ๊ดขึ้นมาก่อน

บ้านของเขา สถานที่ที่เขาให้คนไล่เธอออกจากบ้านไม่ต่างจากไล่สุนัขจรจัดตัวหนึ่ง คิดถึงเหตุการณ์ครั้งนั้นที่เป็นการทรงจำเลวร้ายฝังลึกไปถึงจิตใจ ยิ่งพบปะพูดคุยกับเขามากเท่าไร เธอก็ยิ่งใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหวเอาไว้ไม่ได้ ที่สำคัญตอนนี้ไม่มีคนนอกให้เธอต้องรักษาภาพ

ปียวรคนมีเหตุผลก็ยื่นใบลาพักร้อนให้สมอง เหลือเพียงปียวรคนอารมณ์มาดร้ายที่พร้อมจะใช้อารมณ์

“เราไม่มีอะไรต้องคุยกันแล้วค่ะ”

ปฏิเสธการนัดหมายจบเธอก็กดตัดสายอย่างไม่ลังเล และเพราะครั้งล่าสุดที่คุยกันผ่านทางโทรศัพท์ ปียวรจำได้ว่าสกลกรตัดสายใส่เธอ และเพื่อความเท่าเทียม เธอจึงจัดการบล็อกเบอร์เขาด้วยเลย

6 ข้อตัดสายและบล็อกเบอร์เขา สกลกรรู้ เพราะเคยทำแบบนี้กับปียวรมาก่อน ได้ยินเสียงจากระบบอัตโนมัติที่แจ้งว่าไม่สามารถ

ติดต่อเลขหมายปลายทางได้ เขาก็รู้ว่ามันหมายความว่าอย่างไร แต่แค่นี้ขัดขวางความต้องการจะคุยกับปิยวรของเขาไม่ได้ สกกลกรใช้โทรศัพท์ตั้งโต๊ะกดหาเธอ แต่หลังจากเสียงรอสายดังขึ้นไม่ทันถึงครั้งที่สาม เสียงระบบอัตโนมัติก็แจ้งข้อความเดิมอีกที

สกกลกรเกือบเอาหูโทรศัพท์ที่ไร้สายเคาะหัวตัวเองที่ลืมนึกไปว่าปิยวรเคยมีเบอร์โทร.บริษัทของเขาเก็บเอาไว้ติดต่อเรื่องงาน เขาเกือบจะกดโทรศัพท์สายในเรียกตัวอรุณ หวังจะใช้โทรศัพท์มือถือของเลขหมายโทร.หาเธอ ก่อนจะนึกได้ว่าปิยวรมีหมายเลขคนสนิทของเขาทุกคน

ทะเลาะกับเมียน่าปวดหัวที่สุด อยู่ๆ คำบ่นในกลุ่มเพื่อนก็ผุดขึ้นมาในสมอง ก่อนสกกลกรจะถึบมันออกไป เพราะเขาแค่พยายามพูดด้วยเหตุผลกับคนที่เคยคบเท่านั้นเอง

ระหว่างให้อรุณไปตามหาโทรศัพท์มือถือเครื่องใหม่ที่มั่นใจว่าปิยวรไม่รู้หมายเลขนี้ พร้อมกับทิ้งเวลาให้เธอชะล่าใจว่าไม่ใช่เขาใช้เบอร์อื่นโทร.หาเธอ สกกลกรก็พยายามสะกดอารมณ์พลุ่งพล่านที่เกิดจากการรับฟังข้อมูลตลอดหลายวันออกไปจากสมอง

ปิยวรอัดตนากร้ายเบอร์หนึ่งไม่ได้กลับมาทวงบัลลังก์ แต่กลับมาเพื่อโปรโมตบริษัทผลิตขนมของเธอ ซึ่งเบื้องหลังมีเศรษฐีอเมริกันให้การสนับสนุน

ถ้าเธออยากได้ผู้สนับสนุนสินค้าส่งออกเมืองนอก ทำไม่ไม่เลือกเจ้าของบริษัทผลิตอาหารกระป๋อง หรือทำไมเธอไม่เลือกเขา สกกลกรถูกอารมณ์พาลเข้าสิงจนลืมนึกไปว่าครั้งหนึ่งเขาเคยเป็นคนบอกเลิกปิยวร แต่ต่อให้เขาจำได้ เขาก็ไม่คิดว่าตนเองผิด เพราะเธอเป็นคนที่ทรยศความสัมพันธ์ก่อน

ตอนคบกันเขาเพิ่งจะอายุยี่สิบสาม สกกลกรมองว่าตนเองยังอายุน้อยเกินกว่าจะมีสัมพันธ์ยืนยาวกับผู้หญิงคนไหน ก่อนหน้านั้นเขาใช้สิทธิ์หนุ่มโสดเนื้อหอม คบกับผู้หญิงหลายคนโดยมีระยะเวลา

ไม่เกินสองถึงสามเดือน เพื่อนฝูงยังพูดเลยว่าเขาจบโปรเจกต์รักไวกว่า จบโปรเจกต์งานในแต่ละไตรมาสเสียอีก การคบกับปิยวรมีเหมือนการเดินทางเข้าสู่โปรเจกต์ที่เขาารู้อยู่แล้วว่าจะดำเนินอย่างไรและสิ้นสุดอย่างไร

เขาทำความรู้จักเธอ จีบเธอ คบหาเธอ ค้นพบว่าจุดไหนที่ไปกันไม่ได้ จะได้ใช้เป็นข้ออ้างในการบอกลา ซึ่งก็คือเขายังไม่พร้อมจะมีอนาคตกับผู้หญิงคนไหน แล้วก็ได้บทสรุปว่า เราเลิกกันเถอะ

ใหม่ไลน์แบบนี้ใช้กับผู้หญิงมาหลายคนจนสกลกรลืมนับ และจนเขามาพบกับปิยวร ความประทับใจแรกของเขาไม่ได้อยู่ที่นิสัยของเธอ เขาก็เหมือนผู้ชายวัยฮอว์ไรมันพลุ่งพล่านที่เน้นตรงส่วนอื่นของผู้หญิงมากกว่าสมอง แต่เธอทำให้เขาประหลาดใจตรงที่เธอคิดว่าความสัมพันธ์ฉาบฉวยในวงการบันเทิงจะนำไปสู่รักแท้ ซึ่งเขาก็ต้องยอมรับเช่นกันว่าเมื่อรู้ว่าเธอเป็นสาวพรหมจรรย์เขาเกือบจะนึกถึงความเป็นไปได้ที่จะคบกันให้ยืดยาว หลังจากอยู่ด้วยกัน พบกันหลังเลิกงานนั่งกินอาหารเย็นร่วมกันทุกวัน เขาเกือบจะเชื่อว่าเขาเป็นผู้ชายทั่วไปที่ออกไปทำงานหาเลี้ยงครอบครัวแล้วกลับมาบ้านกินอาหารฝีมือภรรยา

ความแปลกใหม่ทางด้านหน้าตายอมมีวันหมดไป แต่เสน่ห์ปลายจวักกลับทำให้เขาหลงเธออีกรอบได้ง่ายๆ เพราะนั่นมันผู้หญิงรวมเข้ามากับการเอาใจใส่ เธอไม่เคยถามว่าเขาไปไหนมา แต่จะถามว่าหิวไหม สกลกรถึงกับหลุดปากชวนปิยวรย้ายมาอยู่ด้วยกัน เธอจึงเป็นผู้หญิงคนแรกที่ก้าวเข้ามาอยู่ร่วมกับเขา

แต่แล้วความเคยชินที่จะไม่ปล่อยให้ใครเข้ามาวุ่นวายกับความรู้สึกก็กลับมาอีก สกลกรเริ่มอึดอัดกับความคาดหวังของปิยวร ขณะเดียวกันก็ไม่แน่ใจว่าตนควรจะบอกเธอดีหรือไม่ ว่าเธอดีเกินไปสำหรับผู้ชายที่ยังไม่พร้อมมีครอบครัว ทว่าภายใต้ความรู้สึกผิด ก็มีการจับผิดเข้ามาร่วมด้วย สกลกรจับตาศิลปะปิยวรหาจุดที่จะเป็นคำตอบว่าทำไมเขา

ไม่ควรจะจริงจังกับเธอ ยิ่งค้นก็ยิ่งหาไม่เจอ เพราะถ้าทั้งสองเข้ากันไม่ได้ ก็คงไม่อยู่ด้วยกันหลายปี แต่แล้วเมื่อใกล้วันครบรอบปีที่สี่ เขาก็เจอจุดติดจุดหนึ่ง นั่นคือเธอไม่ได้คบเขาเพียงคนเดียว

ไม่รู้ว่ามีอะไรที่สกลกรเริ่มระแวงปียวรว่ามีคนอื่น อาจเพราะเขาไม่เคยคบหาใครยาวนานเท่าเธอ เขาจึงเปลี่ยนจากคนที่ไม่เคยสนใจรายละเอียดของคนข้างกาย มาเป็นใส่ใจเรื่องเล็กๆ น้อยๆ จดจ่อกับทุกข้อมูลที่ได้ยินได้ฟังมาจากคนอื่น

แรกๆ เขายังฟังหูไว้หู ต่อมาก็เก็บกลับมาคิด โดยเฉพาะจากคำพูดของญาติผู้ใหญ่ที่ทำตัวเป็นพี่สาวแท้ๆ คอยจู้จี้เรื่องผู้หญิงของเขา ไม่ใช่โทร.มาคอยฟ้องเรื่องปียวรไปพบปะคนนอกวงการ ยังแอบเอาหลักฐานว่าเธอรับของขวัญราคาแพง อันได้แก่ที่ดินผืนงามจำนวนหลายไร่จากเสียใหญ่ที่มีประวัติชอบเลี้ยงดูนักแสดงสาวมาให้เขาด้วย เป็นเอกสารที่แอบทำสำเนาอย่างมีขอบ แต่มีความน่าเชื่อถือ

โฉนดที่ดินพร้อมสวนและบ่อกุ่มในจังหวัดฉะเชิงเทราราคาหลักล้าน เจ้าของเดิมระบุชื่อนายชูวงศ์ ส่วนเจ้าของใหม่ปรากฏชื่อปียวร สกลกรอ่านข้อมูลลับเหล่านี้แล้วทนความสงสัยไม่ได้ แต่แทนที่จะถามตรงๆ เขากลับอ้อมค้อมไปเกริ่นถามเธอว่าสนใจคอนโดมิเนียมหลังไหนของเขาบ้าง

“ของขวัญราคาแพงลูกปลาไม่กล้ารับหรอกค่ะ อย่าว่าแต่หลักล้านเลย แค่หลักพัน ถ้าไม่ใช่ผู้จัดมอบให้ลูกปลาจะปฏิเสธหมด โดยเฉพาะของขวัญจากแฟนคลับ เพราะถ้าเรารับ เขาก็ต้องคาดหวังว่าเราจะต้องตอบแทนบางอย่างให้เขา ซึ่งลูกปลาไม่สะดวกใจ”

คำตอบของเธอมิเหตุมีผล แต่สำหรับเขามันคือการโกหกตาใส ต่อจากนั้นก็ยังมีหลักฐานภาพถ่ายว่าชูวงศ์แอบไปพบปียวรที่กองถ่ายบ่อยครั้ง สุดท้ายความอดทนของเขาก็หมดลงเมื่อพี่สาวคนเดิมส่งคลิปเสียงมาให้

‘เรื่องที่ผมเสนอให้เราแอบคบกันลับๆ คุณคิดว่ายังไง มันไม่จำเป็นที่คุณต้องเลิกกับคุณกอล์ฟ ผมไม่ถือถ้าคุณจะแบ่งเวลามาให้ผมบ้าง’ เสียงของชูวงศ์ที่เคยพบปะทางธุรกิจกับสกลกรไม่กี่ครั้งไม่ค่อยคุ้นหูสักเท่าไร แต่เสียงตอบของปิยวรรคุ่นหูเขามาก

‘ของแบบนี้ฉันคุ้นเคยดี ขอแค่เขาไม่รู้ ไม่ว่าจะเรื่องอะไรฉันก็ยินดีค่ะ’

เธอยินดีที่จะตอบรับการลักลอบมีความสัมพันธ์กับชายอื่นลับหลังเขา คำพูดที่เอ่ยออกมาดังบอกด้วยว่าเธอไม่เคยทำแบบนี้ครั้งแรก สกลกรไม่นึกเลยว่าผู้หญิงคนแรกที่เขาพาเข้าบ้าน เพราะปลานปลืมที่ได้ครอบครองเธอเป็นคนแรก จะเป็นผู้หญิงคนแรกเช่นกันที่สวมเขาให้เขาซ้ำ

ความโกรธและคำยุยงทำให้เขาออกคำสั่งไล่เธอออกจากบ้านของเขาทันที มีหลายครั้งที่สกลกรอยากถามปิยวรรว่าทำไมถึงทำกับเขาเช่นนี้ แต่ศักดิ์ศรีลูกผู้ชายห้ามเขาเอาไว้ เขาเชื่อว่าหลังจากผ่านไปสักพักก็จะลืมเธอได้ ผลก็คือผ่านไปห้าปี แต่เธอปรากฏตัวตรงหน้า เขาก็อยากจะเคঁคองเธอเพื่อถามว่าเหตุใดไม่เลือกรับเงินจากเขา แทนที่จะเอาตัวเข้าแลกกับชายคนอื่น

โทรศัพท์หมายเลขใหม่พร้อมอยู่สองชั่วโมงแล้ว หลังจากโทรตรงว่าจะเอ่ยปากอย่างไรไม่ให้ปิยวรรปฏิเสธการนัดพบอีก สกลกรก็กดโทร.ออก แล้วพูดทันทีที่เธอรับสาย

‘พຽ່ງนี้ไปพบกันที่ร้านเรตดรากร้อนตอนมือเที่ยง’ และก่อนปลายสายจะปฏิเสธ สกลกรก็เอ่ยประโยคที่คิดเอาไว้แล้วว่าปิยวรรต้องสนใจ

‘คุณไม่อยากรู้หรือว่าทำไมเราถึงเลิกกัน’

เขาไม่รู้หรือว่าเธออยากรู้ไหม แต่เขาอยากรู้มาก แม้ว่าสัญญาจะร้องเตือนว่าถ้ารู้แล้วเขาอาจจะอยากเอาสายเคเบิล

โทรศัพท์รััดคอตัวเองตายก็เป็นได้

ทำไม่ปียวรจะไม่อยากรู้เหตุผลที่เธอกับสกลกรเลิกกัน หรือก็คือเหตุผลที่เขาทิ้งเธอไปอย่างไม่ไยดี และยังคงสงสัยมาตลอดว่าเธอทำอะไรผิด เอาจริงๆ คือเธอวาดภาพการมาเจอหลายอย่างที่ไม่ใช่ การเจอหน้าลิปต์ หน้าซำเธอยังรีบเฟ่นหนีเขาเพราะตั้งตัวไม่ติดด้วย หากตอนนั้นไม่บังเอิญมีลิปต์อีกตัวลงมาหาพอดี เธออาจจะรักษาสีหน้าสงบนิ่งเอาไว้ไม่ได้ ไม่แนเธออาจพุ่งไปกระซอกแกกไทแล้วถามเขารู้ไหมว่าที่ผ่านมเธอเป็นอย่างไรบ้าง

“แม่คะ” เสียงเรียกเป็นเชิงถามตั้งสายตาปียวรให้มองผ่านกระจกหลังรถไปหาดวงตากลมโตสองคู่ โดยเฉพาะดวงตาสีดำที่ถอดแบบมาจากพ่อของเด็กหญิงเีะๆ

“ใครโทร.มาหะระคะ” โทนเสียงลากยาวในการออกคำถามก็เหมือนกับคนที่เพิ่งวางสายไปจากเธอเมื่อครู่

สิตา วิธีพูดเหมือนกันไม่พอ แถมยังชอบมองจ้องหน้าจนกว่าจะได้รับคำตอบเหมือนกัน ส่วนดวงตาก็มีสีน้ำตาลเข้มแบบเดียวกับปียวร แต่มองหน้าแม่แค่แวบเดียวแล้วหันไปสนใจของว่างในมือต่อระหว่างที่น้องสาวยังคงมองหน้าแม่ว่าทำไมยังไม่อกรถเสียที

โรงเรียนอนุบาลเปิดเทอมมาได้หลายวันแล้ว ดังนั้นนอกจากวางแผนงานกับห้องบหละครรอกองถ่ายเปิดกล้อง ปียวรก็รับหน้าที่ขับรถรับส่งหนูน้อยอนุบาลหนึ่งด้วย เลิกเรียนเด็กๆ มักจะทิวน้ำกับขนม เธอจึงมีของว่างติดรถยนต์ป้องกันความหิว แต่ไม่ช่วยแก่นิสัยชอบจับผิดของหนูน้อยบางคน

“วันนี้ลูกชิตกับลูกตาลกินอะไรเป็นมื้อเย็นดีจ๊ะ”

ปียวรเปลี่ยนเรื่อง เจตนาทำเป็นเมินเฉยต่อคำถามของลูกสาว ซึ่งเป็นกิริยาไม่เหมาะสมสำหรับผู้ที่อยู่ในฐานะแม่ แต่เธอจำเป็นต้องทำ

ทว่าไม่เคยสำเร็จ เพราะเช่นเคยที่ปุ่นพรจะไม่ปล่อยให้ความสงสัยผ่านไป ก็เหมือนพ่อของหนูน้อยนั่นแหละ ถ้าลงได้สงสัยอะไรแล้วก็จะตามติดไปเรื่อยๆ จนกว่าจะได้คำตอบ ระหว่างที่ปุ่นภพเสนอเมนูหลากหลาย ยายเด็กแก่แดดก็กลอกตาใส่พี่ชายด้วยท่าทางระอาว่าพี่ชายอายุห่างกันสามสิบนาทีช่างเด็กเหลือเกิน รอให้เมนูสารพัดจบลงค่อยถามใหม่อีกรอบ

“แม่ยังไม่บอกหนูเลยว่าใครโทร.มา” เด็กหญิงแก่แดด และยังไม่สนใจการรักษามารยาท ที่ว่าไม่ควรรบกวนยารื่องส่วนตัวของผู้ใหญ่ด้วย ปิยวรรจเรื่องนี้เอาไว้เป็นหนึ่งในเรื่องที่ต้องสอนลูก แต่กฎประจำการสอนของเธอคือห้ามดูเรื่องที่ไม่เคยสอนมาก่อน

“คนเคยรู้จักของแม่น่ะ” เคยรู้จักและร่วมกันแบ่งปันดีเอ็นเอสร้างเทวดาน้อยตัวแสบกับนางฟ้าที่แสนร้ายกาจขึ้นมา

“อ้อ...” การลากเสียงตอบรับยาวแบบนี้ก็ไม่ใช่นิสัยของเธอเช่นกัน ปิยวรรจสังเกตเห็นพร้อมอยากจะทอดถอนใจกับพลังแห่งพันธุกรรม

แฝดชายหญิงเกิดจากไข่คนละใบ แต่ปุ่นภพกับปุ่นพรแตกต่างกันชนิดที่ถ้าไม่จับมาขึ้นคูกันแล้วสำรวจตรวจตราอย่างละเอียดก็ไม่มีทางรู้ว่าเป็นคู่แฝด เพราะมีเพียงผิวขาวนุ่มนวลดูจุน้ำนมเท่านั้นที่เหมือนกัน ต่อให้ปิยวรรจตัดผมหน้าม้าให้ทั้งสองคน แต่ผมหยักคกสีตาลเข้มก็ยังคงต่างจากผมสีดำตรงอยู่ดี

ปุ่นภพแฝดผู้พี่ค่อนข้างจ้ำม่ำกว่าเด็กวัยเดียวกัน ภายใต้นื้อแน่นๆ เป็นกระดุกแข็งแรงบ่งบอกว่าภายหน้าเขาจะเป็นชายหนุ่มที่มีโครงร่างใหญ่แบบพ่อ แต่เขาได้สีผมสีตาน้ำตาลเข้มจากแม่ไป รวมถึงโครงหน้าแบบชาวยุโรป เป็นภาพย่อส่วนของปิยวรรจในวัยเด็ก แต่ผสมกับความแข็งแรงแบบผู้ชาย

ปุ่นพรแฝดผู้น้องมีรูปร่างเล็กบอบบาง รูปร่างของเด็กหญิงเหมือนผู้เป็นแม่ในวัยเท่าๆ กัน เพียงแต่แข็งแรงปราดเปรียวกว่า

ผสมกับท่าที่แกแดดชอบวางมาดเป็นผู้ใหญ่ จึงชวนให้เธอมองหน้าลูก แล้วคิดถึงใครบางคน โดยไม่ต้องอาศัยดวงตาสีดำจัดกับผมยาวตรง ซึ่งไม่ใช่พันธุกรรมของเธอแน่ๆ แล้วยังนิสัยชอบลากเสียงเวลาถาม กอดต้นให้คนตอบ

สวรรค์รู้ว่าปียวรพยายามแก้ไขนิสัยชอบจับผิดกับวิธีพูดที่ทำให้ คนฟังตัวเกร็งของลูกสาว แต่ก็เหมือนสีตา สีมผม ริมฝีปาก โครงหน้า เอาเป็นว่าเธอดึงเอาความเป็นสกลกรออกมาจากตัวปุ่นพรไม่สำเร็จ

“หนูขอใช้โทรศัพท์ของแม่ได้ไหมคะ” ไม่รอให้แม่จัดระเบียบบวมอง หรือหาวิธีปรับเปลี่ยนนิสัยของเธอเสร็จ ปุ่นพรก็เปลี่ยนเรื่องร้องขอ โทรศัพท์มือถือจากปียวร

ถึงจะเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยว แต่ปียวรก็มีมาตรฐานในการเลี้ยงลูก แบบของเธอเอง นั่นคือให้เวลากับลูกมากๆ อย่าให้ลูกยึดติดกับอุปกรณ์ อิเล็กทรอนิกส์ ดังนั้นสองพี่น้องจึงไม่มีโทรศัพท์มือถือ แล้วยังไม่ได้ใช้ พร่ำเพรื่อ ยกเว้นจะได้รับอนุญาตจากมารดา ก่อน ผิดกับเด็กบางคน ในชั้นเรียนนานาชาติของพวกเขา ที่มีโทรศัพท์หรือแท็บเล็ตเอาไว้ดู คลิปวิดีโอออนไลน์ หรือเล่นเกมบนหน้าจอหลายตา

“ลูกตาลจะโทร.หาใครเธอ” ระหว่างถามเธอก็เริ่มข่งใจว่าควรซื้อ นาฬิกาโทรศัพท์ให้ลูกๆ ดีไหม สำหรับโทร.ออกเพื่อกรณีฉุกเฉิน แต่ คนตอบคือปุ่นผา ผู้จะรับหน้าที่จัดการเรื่องสำคัญๆ เสมอ ในฐานะ ที่เธอเคยสอนว่าเขาน่าจะเป็นพี่ชายคนโต ผู้ที่จะปกป้องน้องสาว

“โทร.หาลุงพีทครับ ลุงบอกว่าถ้าวันไหนมีคนโทร.มาแล้วแม่ ไม่บอกชื่อ บอกว่าเป็นคนรู้จัก ให้โทร.หาลุง เพราะอาจมีคนนิสัยไม่ดี โทร.มาหลอกลวงแม่อีก”

เด็กสี่ขวบพูดจาฉลาดฉฉาน แถมยังใช้ประโยคยาวๆ ได้ขนาดนี้ มันยิ่งกว่าน่าฟังเสียอีก แต่ปียวรไม่มีเวลาชื่นชม เพราะจับใจความ หลายอย่างได้จากคำตอบนี้ ที่เหนือกว่านั้นเธอยังมีอาการร้อนตัว

จนไม่ทันคิดหาคำพูดมาแก้ต่างข้อกล่าวหาของปુณภพ

เป็นอีกครั้งที่ปิยวรมองผ่านกระจกมองหลังไปยังดวงตาสองคู่ที่จับจ้องเธออยู่ ดวงตาสีน้ำตาลเข้มยังไม่เท่าไร แต่ดวงตาสีดำที่จ้องเขม็งนั้นน่าขนลุกมาก รวากับมันจะเตือนให้เธอนึกถึงดวงตาสกกลกรที่จะต้องกล่าวหาแน่นอนว่าเธอมีเรื่องปิดบัง

“แม่ไม่โดนหลอกลงง่าย ๆ หรือก”

ปิยวรมั่นใจในเรื่องนี้แบบไม่มีความสงสัยในตัวเองสักนิด เธอแค่อยากได้คำตอบ ไม่ใช่ไปสานต่อเรื่องที่จบไปแล้ว เพราะเธอไม่มีเยื่อใยให้คนใจร้ายที่ชื่อสกกลกร

